

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Catalunya Cristiana

"Solament fecunden
les civilitzacions els
homes enamorats
de Déu, que volen
consumar la història
en l'eternitat. La història
és renovada per aquells
que la superen: "Vingui
a nosaltres el vostre
regne".

Olivier Clément

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any IV N.º 201

Setmana del 31 de juliol al 6 d'agost del 1983

50 Ptes.

Afinant

La importància d'un pròleg

Cada any, al palau de la Generalitat, s'hi celebra una festa molt simpàtica: l'aniversari de la creació del cos dels Mossos d'Esquadra. Enguany és el CCLXIV. M'ha tocat participar-hi, com cada any, pel meu càrrec de Prior de la capella de Sant Jordi patró d'aquest cos tan estimat pel nostre poble.

La festa va ser lluïda i feia goig de veure, al costat dels veterans, les noves llesves dels joves de l'escola de la policia autonòmica que, a finals d'any, rejoyenirant, multiplicant-les, les files dels Mossos.

Més d'un lector deu pensar que me'n vaig d'osques i que l'AFINANT d'avui sona desafiador. No us precipiteu.

Amb la normal curiositat, vaig cercar, l'endemà, la crònica de la festa en dos diaris de Barcelona. La meua sorpresa fou considerable. L'un deia que la festa havia començat amb una missa. No és veritat. Va començar amb una pregària —celebració de la Paraula— en la capella de Sant Jordi. L'altre ni tan sols en feia esment. Estimats col·legues de la "ploma", no s'hi val a badar o a tenir pa a l'ull. Els nostres lectors tenen dret a estar ben informats. Ni que es tracti del pròleg religiós d'una festa cívica. Oi?

Joan E. Jarque i Jutglar

Sumari

5

MARE I MESTRA
Nou subdirector de
"L'Osservatore Romano".

☆☆☆

8

ESPANYA
Declaració col·lectiva de
l'Episcopat sobre la
despenalització de
l'avortament (text íntegre).

☆☆☆

CENTRALS
Un taxista parla de Déu.

Aquest és el relleu de Pere Tarrés a Montserrat.

MONTSERRAT.— El relleu de Pere Tarrés i Claret, que està realitzant l'escultor Ramon Cuello i Riera, ha entrat ja en l'última fase de la seva execució, i està programada la seva col·locació i inauguració oficial pel proper dia 2 d'octubre.

Llegiu a la pàgina 7 el comentari del nostre col·laborador Esteve Busquets i Molas.

Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense

Els propassats dies 18, 19 i 20 de juliol, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense es reuniren al Brull.

Monsenyor Torrella, en la seva primera salutació com a president de la Conferència, expressà la seva joia de ser arquebisbe de la seu metropolitana de Tarragona, i de treballar col·legialment pel bé de

l'Església a Catalunya.

Es tributà un afectuós homenatge a monsenyor Masnou amb motiu de la seva jubilació com a bisbe de Vic, i els bisbes reiteraren la seva felicitació a monsenyor Josep M.ª Guix, nomenat recentment bisbe de l'esmentada diòcesi.

(Continua a la pàgina 4.)

S'aplegaren 350 catequistes a l'Escola d'Estiu de Tarragona

Transmetre la fe als homes d'avui, un repte per a l'Església

TARRAGONA.— Al nostre país, la transmissió de la fe als homes del temps actual és un dels grans reptes que té l'Església en aquest final del segle XX. Les dificultats no hi manquen. Però els catequistes de les diòcesis del país es reuniren la setmana passada a Tarragona, a la seu de l'antiga Universitat Laboral, en la III Escola d'Estiu. Les anteriors s'havien celebrat a Tarragona (Seminari) i a Girona (El Collell). Enguany, més de 350 catequistes de Catalunya i de les Illes, és a dir, de les diòcesis de Tarragona, Barcelona, Lleida, Urgell, Solsona, Vic, Girona i Tortosa, i de les de Mallorca, Menorca i Eivissa han desenvolupat el seu treball.

L'acte inaugural fou presidit pel bisbe Jaume Camprodon que és el responsable de la pastoral catequètica del nostre país. Després del seu parlament varen intervenir J.M. Maideu, secretari del SIC, i A. Ortín, com a cap d'un equip organitzatiu que ha treballat de valent. El bisbe Deix, de Menorca, hi participa al front d'una nodrida representació de l'illa. L'arquebisbe emèrit de Tarragona, doctor Pont i Gol, presidí l'Eucaristia del dia inaugural.

El bisbe Camprodon parlà en iniciar-se l'Escola, i feu notar la significació que tenia el fet de celebrar-se a Tarragona, des d'on es difongué la fe als nostres po-

bles, comarques i illes. També subratllà la importància que té la tasca interdiocesana en el camp de la catequesi, agraïnt el treball de tots aquells que l'han fet possible i recordant l'escolapi pare Segura que fou un dels pioners. També esmentà el valor de les publicacions del SIC d'aquests darrers anys, fent express esment d'"Educació i catequesi", "Itinerari de la fe (per adults)" i "Itinerari per a la formació de catequistes". És motiu particular de goig —digué el bisbe— la recuperació del departament de catequesi especial, pels disminuïts mentals, "perquè ens dóna garantia que el Regne de Déu es basteix entre nosaltres".

Els diferents cursets s'han realitzat amb tota normalitat i la calor, tan forta aquests dies, no ha minvat el desig de treball.

L'Escola d'Estiu finalitzà el dissabte dia 23, a la tarda. El nou primat de la Tarraconense, monsenyor Torrella presidí l'Eucaristia de cloenda, i pronuncià l'homilia, en la que ressaltà la importància de la preparació dels catequistes.

"Déu que ens coneix, ens ha considerat aptes per anunciar l'Evangeli." És amb aquesta frase de sant Pau, que presidia les assemblees generals en el saló d'actes, que s'emprèn amb coratge i realisme la tasca de capacitat per a ésser catequista avui i aquí.

J.S.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

Curs 1983-84

*És una institució de l'arxidiòcesi
de Barcelona, erigida pel
Sr. Cardenal-Arquebisbe, el 1972.*

*Ofereix una visió global,
sistemàtica i aprofundida
dels estudis teològics.*

- els estudis duren tres anys.
- atorga el DIPLOMAT EN TEOLOGIA.
- les classes són vespertines, de dilluns a dijous.
- per a l'ingrés són necessaris els estudis previs a la Universitat o passar una prova que demostrï la capacitat per estudis superiors.

*Els cursos són d'interès per als
educadors i per a aquells
que duen a terme tasques
evangelitzadores.*

HOM POT CURSAR TAMBÉ LA CAPACITACIÓ DIDÀCTICA PER A PROFESSORS DE RELIGIÓ ESCOLAR

Informació i preinscripció:

- de l'1 al 22 de setembre
- de les 18 a les 20,30 hores
- carrer de la Diputació, 231
(edifici del Seminari)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA "BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí, habitacions soles, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Únicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

Cadeca

El món de la cultura

Alevins de
CADECA al
locutori de
Ràdio Manresa.

El nostre petit món de la cultura, el treball que uneix esport i cultura, tasca de sempre de CADECA, però que des de l'any 1980 la fem, diríam, més oficial, més pública, es un camí o una trobada en la que el noi i el jove hi actuen per mitjà de l'esport. Cosa que per alguns, resulta una mica estranya.

I és que al nostre país, això es fa poc. Per a molts, el fútbol es una evasió, per a d'altres una passió i per a tothom un joc. Amb aquesta última definició, hi estem d'acord. És això.

Però és per mitjà de l'acció esportiva que es pot fer molta cosa més. Es pot fer arribar a tots com un vent de cultura que no l'accep-

tarien si vingués per altres camins. CADECA té aquesta aspiració, la d'ésser mitjancera d'aquesta avinentesa, la vessant culturitzadora.

En han dit que volem fer com en Josep Anselm Clavé, que un segle enrera popularitzà el cant coral pels bars de les zones obreres i amb aquesta acció elevà els coneixements de tanta gent en aquest aspecte. Potser sí. Tant de bó fóssim innovadors en una tan noble feina, Clavé en el cant, nosaltres en el llibre.

Tenim instal·lades, per ara, 10 biblioteques itinerants a Barcelona i comarques. Aquest any ens hem aturat per estudiar sense pressa com ha anat tot això i, si Déu vol,

el 1984, emprendrem noves ampliacions i posarem mans a l'obra amb el muntatge de noves Aules de Cultura.

CARVAL

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses
i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
- ☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
- ☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a
nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C/. València, 244, 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

Editorial

Amb una fermesa profètica

Els bisbes de la Tarraconense —els nostres bisbes— acaben de publicar una nota que aixecarà polseguera. “Conscients de la preocupació de molts pares de família —diuen en l’encapçalament— davant del projecte de Llei Orgànica reguladora del dret a l’educació” i, no ho diuen però es sobreentén, conscients de llur deure de pastors de l’Església, fan una valoració de l’esmentat projecte de Llei que no és gens falaguera. Tot essent una nota molt curta (uns 385 mots), hi trobem les afirmacions següents: “El projecte de Llei no garanteix de forma adequada l’exercici d’uns drets i d’unes llibertats que reconeix la Constitució espanyola”; la Llei, si fos aprovada, imposaria “unes limitacions legals impròpies d’un país democràtic”; “no es pot admetre que el —projectat— Consell Escolar limiti de tal manera l’exercici de les responsabilitats pròpies dels titulars i directors, que aquests no puguin garantir l’eficàcia de l’acció educativa del centre, la fidelitat al seu caràcter propi i el respecte a la lliure opció dels pares”; l’esmentat projecte “fa una lectura parcial de l’article 27 de la Constitució” i “els drets que corresponen a la identitat autonòmica de Catalunya no hi són reconeguts”.

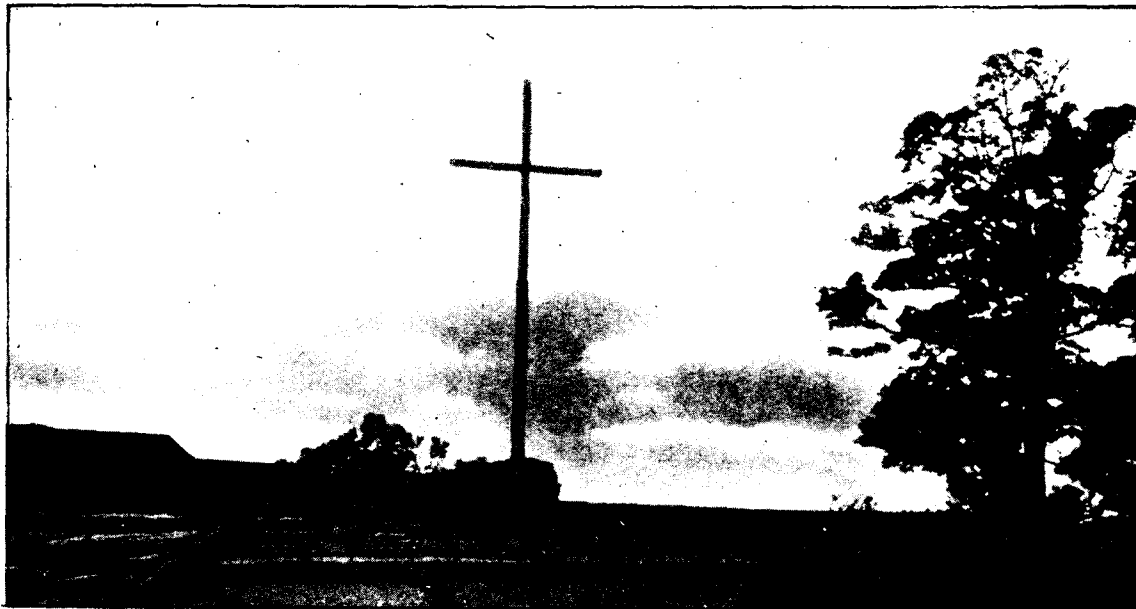
Aquestes afirmacions greus van acompanyades d’una valoració positiva de “la participació en la vida de l’escola —que es proposa instaurar la Llei en qüestió— de tots els membres de la pròpia comunitat educativa” i es complementen amb el record que l’Estat, en matèria educativa, té “una funció subsidiària”.

És per tot això que els bisbes no dubten en concloure llur nota amb una advertència greu. L’aprovació d’aquest projecte de Llei, diuen, “podria comportar un greu perjudici per a la major part de les escoles públiques i privades (val la pena notar que segons el parer dels bisbes també en sortirien perjudicades les escoles públiques) i podria esdevenir un atemptat a les llibertats que donen suport al pluralisme de la nostra societat.

Els nostres bisbes han parlat amb claredat, amb to greu i amb fermesa. No han fet altra cosa que exercir llur “carisme profètic”. Malgrat que potser —tant de bo que ens equivoquem— no plagui a alguns que tant reclamaven que l’exercissin en altres circumstàncies. Deixant a part l’escatir si aleshores ho feren, o no feren prou, ens hem d’alegrar que ho hagin fet ara... Almenys per allò que “nunca es tarde cuando llega... y menos si llega a tiempo”.

Col.laboració

Jesucrist si, l'església no?

“Jesucrist si, l’Església no”. Actualment, ¿no és aquesta la resposta de la majoria de joves i de molts adults? La persona de Jesús els atrau i fascina, però la imatge que tenen de l’Església-Institució els allunya de qualsevol forma de pràctica religiosa.

Quina paradoxa! La que té el manament de conduir vers Déu no és mirada com una guia, sinó com un obstacle o una barrera que cal franquejar! I quan s’acut a ella, sigui per un bateig o un casament, és per decència o per no fer pena a l’àvia... La imatge de marca de l’Església només serveix per vendre llinadures, licors, o medicaments pels desmaïats, o per fer riure a un públic d’emissions de varietats en el que es befen de tot allò que és sagrat.

Per a nosaltres, cristians que estem convençuts de “fer Església” junt amb, i amb el mateix títol, que els nostres pastors, quina pena al veure la nostra Església tan desvalorada!

Pero al mateix temps, una immensa joia ens pot envair, contemplant el camí recorregut des del Vaticà II, a Occident i sobretot a les Esglésies del tercer món. Veritablement, la major part de les “clàssiques” crítiques fetes a l’Església ja no estan pas justificades.

Els que avui critiquen l’Església, critiquen, de fet, la imatge que conserven del catecisme de fa vint o trenta anys. I la immensa majoria de joves que retenen aquesta imatge, desconeixen el que actualment es viu en les comunitats cristianes. Hi ha, el buit d’una generació, almenys, entre la forma com es percep l’Església i el que en realitat és avui.

S’acusa a l’Església d’ésser rica, d’haver acumulat enormes riqueses durant segles i també de viure a l’esquena dels pobres. Però l’Església del 1983 no és pas la del segle XVIII, amb bisbes coberts d’or. Els capellans viuen gairebé amb res, poques persones acceptarien guanyar tan poc per tantes hores de treball. Els que coneixen l’Església per dintre saben que, a diferència de nombroses sectes i altres institucions de cultura, etc., les comunitats cristianes no disposen de cap subvenció i costa molt el realitzar qualsevol projecte, i, per tant s’han de fer col·lectes.

S’acusa a l’Església d’estar compromesa amb els poders, siguin de dreta o d’esquerra; d’allunyar-se de les preocupacions diàries de la gent, de limitar-se a les qüestions espirituals que no inquieten a ningú. Però, ¿qui no veu la revolució que s’ha operat en ella des de fa deu-quinze anys? A l’Amèrica llatina, a l’Àfrica, a l’Àsia els cristians són cada dia més nombrosos al costat dels pobres, de les víctimes de la injustícia i de l’opressió. Empesos per llur base, els bisbes no dubten en prendre partit per denunciar, quan cal, els atemptats contra els drets de l’home, la violència, la corrupció, la carrera d’armaments. A l’Occident encara restem tímids en l’exercici d’aquesta llibertat del profeta, ¿és que els nostres germans que sofreixen a causa de l’Evangeli no ens senyalen el camí a seguir?

S’acusa a l’Església de sentir-se prou segura de si mateixa de posseir la veritat, que la gent no ha de fer més que acceptar sense vacil·lar allò que se li proposa creure. Però

l’actitud real de la major part dels cristians, sacerdots o laics, és actualment el contrari de sentir-se mestres amb respostes per a tot. Ells cerquen amb els homes de bona voluntat, i inviten a aquells que volen posar-se en camí, a descobrir per ells mateixos l’Esperit que en ells habita. Hi ha gairebé massa (falsa) humilitat en no voler manifestar en què es creu, per por d’influenciar al nostre interlocutor.

S’acusa a l’Església d’emprar el llenguatge d’un altre segle, intel·lectual i empolgat, amb frases fetes que no són aptes pel llenguatge corrent. Qui, a part del clergat, té el coratge de llegir les encícliques de dalt a baix? Tanmateix els documents que venen de Roma són, en general, més accessibles que vint anys enrra, i les paraules de Joan Pau II sonen justes i fortes pels pobles d’arreu del món.

Certament, l’Església ha de recórrer encara un llarg camí per ésser veritablement allò que Crist li ha demanat que fos. Però també és important constatar el camí recorregut en tan poc temps sobre tot...

Si volem que la nostra Església no es vegi reduïda als vells clixés del catecisme d’altres temps, haurem de fer un enorme esforç de “relacions públiques”. Ja que depassats aquests vells clixés, hom pot preguntar-se el que és essencial: ¿què és el que el Déu dels cristians, amb la seva Església i per la seva Església, té encara per dir als homes d’aquest final de segle?

Henri de Soos
("La Croix")

Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció Administració C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d’Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

(Ve de la 1.ª pàgina.)

Els bisbes reunits tractaren del projecte de Llei reguladora del dret a l'educació, i sentint-se solidaris de la preocupació dels pares davant d'aquell projecte de llei, redactaren la nota que publiquem en aquesta mateixa pàgina.

A proposta de monsenyor Camprodón, bisbe de Girona, s'aprovà la programació de les classes de religió del curs vinent, corresponent al sisè, setè i vuitè curs d'EGB.

Es nomenà a monsenyor Torrella president del Centre d'Estudis Pastorals, per haver cessat en el mateix càrrec monsenyor Pont i Gol.

Es considerà la proposta dels delegats diocesans de turisme, en ordre a realitzar un estudi sociològic i pastoral sobre els santuaris de Catalunya.

Finalment, entre altres temes, els bisbes tractaren del setmanari CATALUNYA CRISTIANA i apreciaren la seva funció com a instrument de comunicació de l'Església a Catalunya i per a la formació d'opinió pública i reconegueren la necessitat de trobar-li una subvenció anual regular.

Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense sobre el projecte de Llei Orgànica reguladora del dret a l'educació (LODE)

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, conscients de la preocupació de molts pares de família davant del projecte de Llei Orgànica reguladora del dret a l'educació (LODE), aprovada recentment pel Consell de ministres, fa pública la següent Nota per tal d'oferir-ne una valoració que ajudi a reflexionar sobre el contingut de l'esmentat projecte:

1. En el camp de l'educació, la Constitució espanyola reconeix uns drets i unes llibertats de persones i institucions, l'exercici dels quals els bisbes creuen que el projecte de Llei no garanteix de forma adequada. En efecte, tant el dret dels pares a decidir sobre el tipus d'educació que han de rebre els seus fills, com la llibertat en l'oferta de diversos tipus d'escoles, en la pràctica són impeditos per unes limitacions legals impròpies d'un país democràtic que ha de fonamentar la convivència en la tutela dels drets i llibertats de tots els ciutadans.

2. Els bisbes valoren positivament la participació en la vida de l'escola per part de tots els membres de la pròpia comunitat educativa. Cal reconèixer, però, que l'acció educativa exigeix l'exercici real de responsabilitats que garanteixin tant la coherència del projecte educatiu, com la mateixa continuïtat de l'escola. En aquest

sentit, no es pot admetre que el Consell Escolar limiti de tal manera l'exercici de les responsabilitats pròpies dels titulars i directors, que aquests no puguin garantir l'eficàcia de l'acció educativa del centre, la fidelitat al seu caràcter propi i el respecte a la lliure opció dels pares.

3. Els bisbes recorden, també, que la funció de l'Estat en matèria educativa és una funció subsidiària. Al poder públic li pertoca reconèixer, protegir i defensar les llibertats dels ciutadans, i atorgar els fons públics atenent a la justícia distributiva, de forma que totes les escoles —públiques i privades— ofereixin una educació de qualitat i siguin assequibles a tothom sense discriminacions.

4. Els bisbes opinen que el projecte de Llei Orgànica reguladora del dret a l'educació fa una lectura parcial de l'article 27 de la Constitució. La seva aprovació podria comportar un greu perjudici per a la major part de les escoles públiques i privades del país, i esdevenir un atemptat a les llibertats que donen suport al pluralisme de la nostra societat. Finalment, desitgen que en l'esmentat projecte siguin reconeguts els drets que correspon a la identitat autonòmica de Catalunya.

22 de juliol del 1983

llar i lleure

Racó del llenguatge

El pas del temps (3)

La nostra cultura humanística és hereva de la cultura grega i ens ha arribat a través dels romans. Encara que el cristianisme hi aportés, després, la part més substancial de religió i cultura, el component mitològic greco-romà hi és ben present, com ho palesen moltes denominacions de realitats que són anteriors a l'era cristiana.

És indispensable un coneixement a fons de l'esmentada mitologia a tot el qui vulgui entendre les obres d'art dels grans mestres que constitueixen el patrimoni artístic i cultural de tota la humanitat. La literatura, la poesia i el teatre, tant com les arts plàstiques, es refereixen molt sovint a personatges, situacions i esdeveniments de la mitologia, la ignorància dels quals ens deixa a les fosques a l'hora d'interpretar el missatge que l'artista vol comunicar-nos.

No solament en el món de l'art, sinó en els fets més quotidians hi ha reminiscències de tot allò que era el nucli cultural i religiós de la vida dels grecs antics.

L'astronomia també s'ha recolzat en la saviesa d'aquells homes, i veiem com les nebuloses, les constel·lacions, els planetes del nostre sistema, molts d'ells descoberts modernament, porten el nom dels déus i deesses, dels semidéus, dels herois i heroïnes que trobem en les històries que ens han arribat d'aquells temps.

Alguns d'aquests noms de l'astronomia els trobem en els dies de la setmana. Podem començar, si volem, pel dilluns, que vol dir dia de la lluna. És el dia més ensopit i mandrós, perquè acaba amb el descans del cap de setmana, que per alguns, avui dia és molt llarg, des del divendres a la tarda. Tradicionalment és festiu per als barbers, pastissers i sabaters.

El segon dia és el dimarts, dia de Mart, que li és dedicat, com també ho era el mes de març.

El dimecres és el dia de mercuri, el déu dels lladres i dels comerciants. Com a dimecres famós tenim el de cendra que obre el temps de penitència quaresmal.

Dijous, el dia central de la setmana, coincidí fins no fa gaire, amb les solenníssimes festes del Dijous Sant, l'Ascensió i el Corpus. Dia de Júpiter, ja deuria ser també una mica diferent ja que el van dedicar al déu mitològic més important. Quan érem petits i tothom treballava i estudiava tota la setmana, —els dissabtes també—, els dijous a la tarda a l'escola ens portaven a passeig als afores, a berenar en alguna font o a jugar a futbol a camps esportius de penyes de modesta projecció, en lloc de tenir-nos tancats i aprofitant el temps.

Perles ortogràfiques

Estacionada prop de casa veig sovint una furgoneta que porta escrit: EMBUTITS AUSA. És a causa del castellà "embutidos", que han canviat la o per una u. Ha de dir EMBOTITS.

Albert Pera

Costums i tradicions

Del beure a galet

Alles cases de pagès sol haver-hi, damunt de la taula, un porró de ví sempre a punt de servir a qui vulgui fer un tragueta. El del porró fou un invent sensacional. A parer meu, més que el del càntir, encara que aquest, sigui, potser, el millor anivellador de les classes socials car en ell hi beu tothom, del producte més democràtic i barat —a vegades— de la terra.

El càntir, però, és traïdor. Amaga allò que duu a dins. Mai no sabem si en sortirà l'aigua neta, o una cuca que no sap nedar. El porró, en canvi, és sincer, transparent, enjogassat. A vegades el ví —perquè el porró és especialment apte pel suc de raïms i posar-hi altra beguda fóra rebaixar-lo de classe social—, conté algun granet del gotim o un mosquit. Si beus com cal és a dir, mirant al cel a través del vidre els veus venir. Si no, et taques la camisa i el porró se'n riu amb una mena d'esclafit.

El càntir no serveix massa per a beure a galet. Pesa més. El porró és aeri, eteri, alat, si em permeteu adjectivar-lo així. S'assembla als ocells —deixant a banda "allò" que aquests deixen caure— i, més que res, als coloms, per llur innocència. És clar que a vegades hi ha algun esparver. No per naturalesa, sinó per l'abús que del contingut fa el qui l'empra i que acaba anant de tort.

Quan hom beu a raig, ha d'allargar molt el braç per tal de que el líquid caigui amb precisió. Amb un xic d'habilitat s'aconsegueixen magnífics efectes sonors: és el

xerricar. Per aconseguir això, s'ha de fer passar l'aire aspirat, entre el paladar i la punta de llengua.

Per evitar ennuegar-se, abans de beure i justament a l'instant d'aixecar el porró ha de resar-se una oració apropiada. O simplement la jaculatoria:

*Jesús, Maria, Josep,
una tirada pel meu bec.*

En alguns indrets, solen afegir:

*si hi ha una bruixa, jo la nec.
o, jo l'en trec.*

També quan s'ensenya de beure als infants, hom diu: *Jesús, que l'àngel beu!*

Una mena de joc consisteix en tallar, amb l'index, d'un cop ràpid, de dalt a baix, el raig d'aquell qui beu, dient alhora:

Vi tallat no fa mal

Si no es va prou depressa i el que beu és taca, compte!, podeu rebre una plantofada. I és que "beure a galet" es un art, però també un perill. Almenys en l'accepció que a Catalunya té la frase. O sigui, prometent-nos-les molt felices i deixar-nos enredar com xinesos. Allò que se'n diu combregar amb rodes de molí.

Finalment, és important que el porró ragi just. Ni massa, ni poc. Com en tot, in medio virtus. La virtut és al mig.

Esteve Busquets i Molas

Vaticà dia a dia

TANCAT EL CENTRE D'INTEL·LECTUALS DE CZESTOCHOWA

El Centre d'Intel·lectuals Catòlics de Czeszochowa ha tornat a ser clausurat, després de la visita del Papa, per les autoritats locals. Les activitats dels clubs d'aquesta mena a Polònia, prohibides des de l'any 1981, havien estat reautoritzades, però ara pateixen una altra vegada una prohibició. La distensió, fruit de la visita del Papa, en aquest cas no s'aprecia.

☆☆☆

DISCOS I CASSETTES SOBRE SANT PERE DE ROMA

Han sortit tres dels discos i cassettes que està preparant el capítol de la basílica de Sant Pere de Roma sobre la vida litúrgica d'aquest temple vaticà. En cada disc o cassette hi ha un opuscle en cinc llengües amb explicacions sobre el contingut. Constitueixen un interessant document sonor i un record molt valuós per a reviuir la visita a Roma.

☆☆☆

EL PARE JOSÉ GAMARRA MAYOR, NOU GENERAL DELS TRINITARIS

En el Capítol general de l'orde dels trinitaris, celebrat a Rocca di Papa, ha estat escollit general l'espanyol, pare José Gamarra Mayor. El nou general és fill de Victòria i té 59 anys. Cursà els estudis superiors a les Universitats de Salamanca i Roma, i havia estat moltes vegades superior provincial de la província trinitària del nord d'Espanya.

L'Orde de la Santíssima Trinitat per a la redempció dels captius fou fundada a França al segle XII per

sant Joan de Mata. A Espanya s'establí vers l'any 1203. Actualment l'orde compta amb cases a més de 15 nacions.

En aquest Capítol s'ha fet una clara opció preferencial pels cristians perseguits i oprimits, els pobres marginats a la tasca missional als països pobres.

☆☆☆

EL DONATIU DELS ESPANYOLS PER AL PAPA DESTINAT A L'EDITORIAL CATÓLICA

El papa Joan Pau II desitja que els 40 milions que els fidels espanyols li donaren amb motiu del seu viatge, siguin utilitzats per l'Editorial Católica, propietària, entre d'altres del diari "Ya". Així ho confirma el president de la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Gabino Díaz Merchán.

☆☆☆

SCHMIDBERGER, SUCCESSOR DE MONSENYOR MARCEL LEFEBVRE

"Per a mi ha arribat l'hora de traspasar la càrrega a forces més

joves" digué monsenyor Lefebvre, referint-se a la càrrega de dirigir "La Fraternitat sant Pius X", afegint que quedarà "en bones mans".

Amb els ulls humitejats per l'emoció, Lefebvre digué: "Continuarem la nostra obra per a mantenir la tradició, per conservar l'Església, perquè nosaltres no hem volgut ser ni cismàtics, ni herètics, sinó simplement catòlics". Com de costum en els seus discursos, el bisbe dissident culpà al Papa, Joan Pau II i al Concili Vaticà II de les "desviacions fatals" de l'Església catòlica.

El pare Schmidberger, alemany, s'ocuparà de la creació de nous priorats, la preparació i formació de nous sacerdots i l'acceptació dels seminaristes. Fins ara Schmidberger no era conegut. La solemne cerimònia de transmissió de poders al si de l'Església integrista durà més de tres hores i se celebrà a Econe, als Alps suïssos, la seu central de la Fraternitat tradicionalista.

☆☆☆

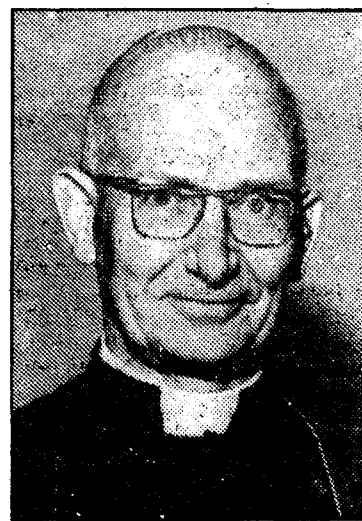
EL CAPELLÀ QUE VOLGUÉ MATAR EL PAPA ES CASA A PORTUGAL

El sacerdot espanyol Juan Fernández Krohn, condemnat a Portugal per intentar matar el Papa Joan Pau II l'any passat, ha començat els tràmits per casar-se. El seu propòsit és contraure matrimoni el dia 24 de juliol, data en la qual fa 34 anys. La promesa de Fernández Krohn sembla que és la periodista portuguesa Maria Elvira Bento, de 45 anys, divorciada i redactora de la revista del cor editada a Lisboa Crónica Ilustrada. Aquesta mateixa periodista relaciona Fernández Krohn amb Paralela de Abreu, editor d'un llibre escrit pel sacerdot, que fou ordenat pel bisbe Marcel Lefebvre, suspès a divinis per ordenar el lícitament al seminari d'Econe. Fernández Krohn compleix condemna de sis anys i mig.

HA MORT EL CARDENAL KNOX

El cardenal James Robert Knox, primer purpurat australià de la cúria romana, morí el passat 27 de juny, a l'edat de 79 anys. Des de l'any 1981 el cardenal Knox era president del Pontifici Consell per a la Família, creat pel papa Joan Pau II el 9 de maig del mateix any.

Fill d'un miner emigrat d'Irlanda a Austràlia, sacerdot l'any 1941, el cardenal Knox fou nomenat el 13 d'abril de 1967 arquebisbe de Melbourne al seu país, on dugué a terme una tasca pastoral important i assolí gran popularitat pel seu empenyorament a favor dels pobres i marginats socials.

☆☆☆

17 CONGREGACIONS AMB MÉS DE 3.000 MEMBRES

De les 182 Congregacions Religioses de Sacerdots, Germans, etc. de dret pontifici de l'Església catòlica, 17 tenen més de 3.000 membres. I mentre 12 d'aquestes grans Congregacions tingueren durant l'any passat una disminució de membres respecte l'any 1981, cinc

augmentaren de nombre, augment no notable pel que fa als Trapenses i Franciscans, que fou respectivament de 539 i 329 membres.

Augmentaren també de nombre els Llatzaristes, els Missioners del Verb Diví, els Carmelites i Franciscans Conventuals.

De les 17 Congregacions més grans en formen part: els Jesuïtes, amb 26.778; els Franciscans, amb 20.666; els Salesians, amb 16.893; els Caputxins, amb 11.830; els Germans Cristians de les Escoles, amb 10.011; els Benedictins, amb 9.472; els Dominics, amb 7.062; els Germans Maristes, amb 6.805; els Redemptoristes, amb 6.592; els Oblats de Maria Immaculada, amb 5.837; els Missioners del Verb Diví, amb 5.311; els Franciscans Conventuals, amb 4.038; els Llatzaristes, amb 3.397; els Carmelites Descalços, amb 3.297; i els Passionistes, amb 3.023. En aquestes xifres estan inclosos els Novicis de les respectives Congregacions.

☆☆☆

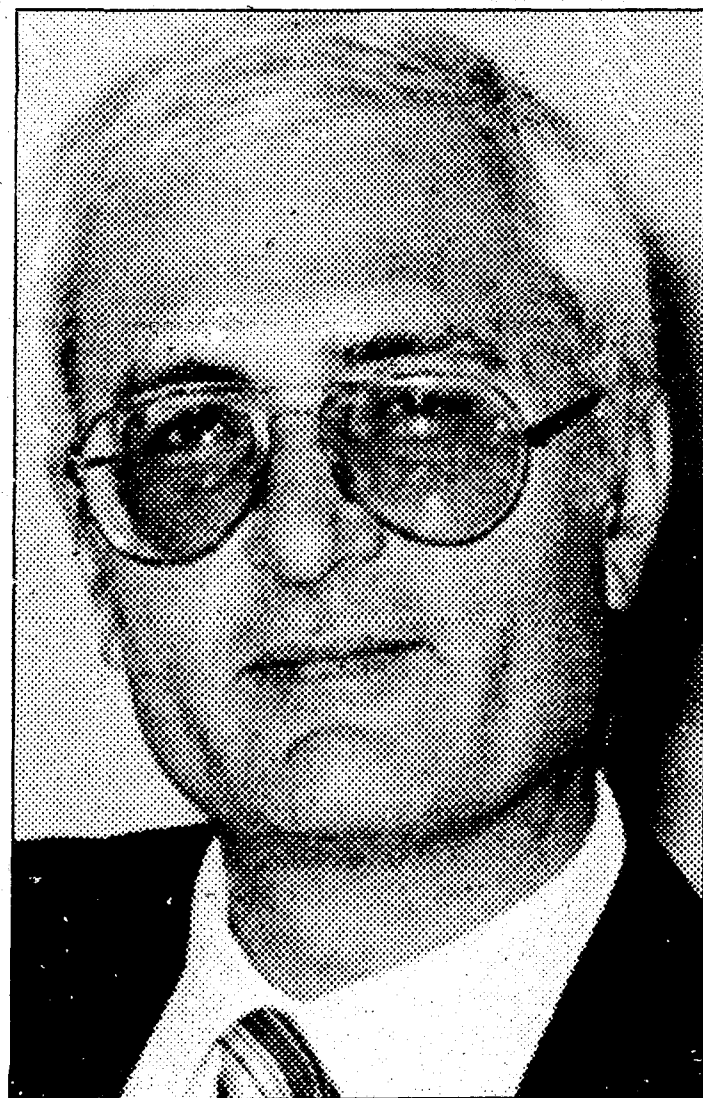
VUIT-CENTS MILIONS DE CATÒLICS EN EL MÓN

Els catòlics són actualment més de vuit-cents milions xifra que suposa aproximadament un 18 per cent de la població mundial.

Aquesta dada consta en l'últim anuari estadístic de l'Església. Respecte al 1980 el nombre de catòlics batejats ha augmentat en onze milions. Cal tenir en compte que en aquesta quantificació falten dades de 219 diòcesis sotmeses a règims comunistes: totes les repúbliques soviètiques, meys Lituània i Letònia, i a més Albània, Bulgària, Rumània, Cambodja, Corea del Nord, Mongòlia, Laos i Vietnam.

Parla de la realitat catalana amb motiu de la visita del Papa

Giovanni Franco Svidercoschi, nou subdirector de "L'Osservatore Romano"

El papa ha nomenat subdirector de "L'Osservatore Romano", el doctor Juan Franco Svidercoschi, italià, de quaranta-set anys, seglar, casat i amb dos fills, que és un dels vaticanistes catòlics de més prestigi en el periodisme italià.

L'any 1957 inicià la professió periodística a l'agència italiana oficial de notícies Ansa. Pugué viure així de molt a prop dels grans pontificats de Joan XXIII i Pau VI i el desenvolupament del Concili Vaticà II, que reconstruí i analitzà en el seu llibre "Història del Vaticà II". L'any 1969 passà al diari catòlic "Avvenire" i l'any 1974 al diari romà "Il Tempo", ara substituirà al pare Virgilio Levi que fou cessat per una informació sobre el líder del sindicat polonès, Lech Walesa, que no agradà a les altes esferes del Vaticà.

Amb motiu de la visita del Papa a Catalunya, el nostre setmanari publicà un article de Svidercoschi en el número 165, en el qual l'autor sintonitza perfectament amb la realitat de Catalunya, simbolitzada amb Montserrat. Diu així: "Si no hi hagués Montserrat, Catalunya molt probablement no seria Catalunya. Montserrat és l'epicentre de la seva civilització. És el punt de referència de la seva religiositat, de la seva cultura. És el símbol de la seva força, de la tenacitat amb la qual durant molts segles ha sabut defensar la seva originalitat, la seva llengua, i ensem obrir-se als altres pobles, i a altres experiències, més enllà dels Pirineus, i pel Mediterrani. És el símbol, també, de la seva resistència, contra tots els que han volgut doblegar-la des de Felip V, passant per Napoleó i l'últim dictador, i avui contra el govern central

que mira de retallar-li les seves modestes reivindicacions.

Montserrat, és un mon, és la síntesi d'aquesta terra de contrastos, la neu i l'edelweiss al nord i al sud les palmeres, els tarongers i el perfum del llimoner. És la síntesi d'aquests contrastos i ensem és ella mateixa un contrast en l'escenari de la naturalesa catalana. Potser en cap més lloc del món hi ha una muntanya com aquesta que s'alça, insospitada, compacta, com tallada a cops, sobre la immensa planura circumdant. L'han descrit de mil maneres com una nau, un gran castell, l'han cantat com un incendi de flames petrificades, per les seves roques roges. En realitat és sols una muntanya que s'alça vertiginosament vers el cel, i sembla confondre's-hi. Si fa sol, fins el verd dels arbres i dels arbustos esdevé blau. Però si fa mal temps, el paisatge esdevé apocalíptic".

Tarragona

Important troballa de pintures gòtiques a la catedral

TARRAGONA.— A conseqüència dels treballs d'investigació que s'estan portant a terme sobre els vitralls de la Catedral de Tarragona, s'ha produït la important troballa de tres pintures de la segona meitat del segle XIV, localitzades als finestrals cecs de l'anomenada Capella dels Sastres. Les tres primeres figures aparegudes fins ara es troben en un perfecte estat de conservació donat que estaven recobertes d'una capa de pintura que els ha servit de protecció.

Les imatges, de tamany natural, representen a Sant Jaume, a una de les tres Maries, probablement Maria Magdalena, i a un altre sant

encara sense identificar. Tanmateix, s'han detectat indicis d'altres pintures en altres punts de la capella, tot i que la seva conservació sembla més problemàtica a conseqüència de la humitat. També s'ha descobert que algunes escultures de la Capella dels Sastres estan policromades.

El Director del Museu d'Art de Catalunya, Joan Ainaud de Lasarte, amb un grup de tècnics, ha visitat l'esmentada Capella dels Sastres, tot manifestant que "es tracta d'una troballa molt important per a l'art gòtic de Catalunya, tant per l'excel·lent estat de conservació de les pintures com també per la seva vàlua". Tot i que es desconeix la identitat

de l'autor, hi ha alguns detalls que permeten de suposar una propera i fàcil identificació, tot atenent l'estil de l'obra.

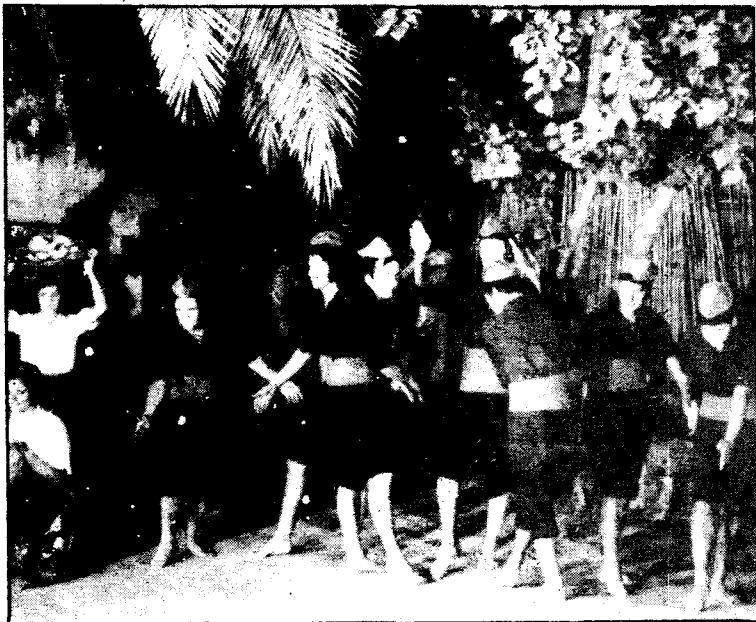
La troballa, però, no ha constituït cap sorpresa per al Capítol de la Catedral, doncs se sospitava ja la possible existència de diverses pintures a determinats llocs dels murs de la Catedral. Actualment, l'Institut d'Estudis Catalans està realitzant uns

estudis d'investigació sobre els vitralls de la Catedral de Tarragona mitjançant aportacions del Ministeri d'Educació. Alhora, es realitzen gestions prop d'algunes entitats tarragonines perquè subvencionin la neteja dels vitralls.

Aprofitant la bestida instal·lada a la Catedral, es rascà la paret lateral dreta de l'absi de la Capella dels Sastres, produint-se, llavors, la troba-

lla de les pintures. Donada la seva importància, es realitzaran les gestions escaients prop de la Generalitat per a que es procedeixi a la protecció adient de les pintures aparegudes i de les que encara poden sorgir als murs de la Catedral...

(Foto: Olivé-Abelló)

A Vilabella, festivals de folklore català

VILABELLA.— De bell nou, han tornat, enguany, els tradicionals festivals de folklore català de Vilabella. Són ja tretze anys que, durant totes les nits dels dissabtes d'estiu, a l'Hort de l'Abadia de Vilabella, l'Esbart Dansaire ofereix al públic el seu espectacle. Al front d'aquesta realització hi ha, com sempre, el rector de Vilabella, mossèn Romà Comamala.

Els festivals foren creats per tal de donar a conèixer l'esperit del nostre país en uns moments veritablement difícils. Vilabella fou així una població capdavantera en el

redreçament cultural de Catalunya. Els organitzadors no es proposen altra cosa que traslladar al moment actual el llegat cultural dels nostres avantpassats mitjançant les danses i el folklore genuïnament catalans. Un propòsit que s'acomplí i segueix vigent encara avui.

En les representacions, d'una manera o altra, hi participa tot el poble. Les exhibicions van a càrrec de l'Esbart Dansaire compost per una quarantena de joves de la localitat, expertament dirigits. Amb una dotzena de ballets (pre-

sentats en català, castellà, francès, anglès i alemany) i també mitjançant altres atraccions, es dona a conèixer artísticament l'esperit de Catalunya. Sempre s'hi introdueix alguna modificació en les representacions que, d'aquesta manera, es van enriquint.

Però, a més de les representacions de dansa, cal esmentar també un altre complement que es presenta un cop acabat el festival.

A Vilabella, les nits dels dissabtes són el marc de la més representativa expressió del folklore català...

Josep Sabaté

Girona

Trobada de pastoral sobre els negres a casa nostra

Tingué lloc una trobada pastoral sobre la problemàtica que presenten els negres immigrants a casa nostra. La trobada va ser promoguda personalment pel bisbe, doctor Jaume Camprodon, que ja en l'últim Consell

Presbiteral va manifestar la seva preocupació per aquest tema.

El rector de Palamós, Mn. Salvador Batalla va informar sobre la realitat i la situació dels negres immigrants a la nostra diòcesi que sumen uns tres-cents. Tot seguit

s'obrí un diàleg amb els sacerdots presents que tenen grups de negres en les seves parròquies.

Sis concerts a l'església de Torroella

Els divendres d'aquest estiu —des del 15 de juliol al 19 d'agost— l'església parroquial de Torroella de Montgrí és el marc on s'hi celebren sis concerts musicals de gran categoria, organitzats per les Joventuts

Musicals de la vila. Entre els participants cal recordar el Quartet Tarragó, el violinista Gonçal Comellas, La Orquestra de Londres, la Orquestra de Cambra de Sofia, etc.

Nomenaments

El sr. Bisbe de Girona ha nomenat els següents sacerdots per altres tants càrrecs pastorals: Mossèn Josep Arges i Basart, Ecònom de la Bisbal i Castell d'Empordà.

Mossèn Joan Pujol i Prat, Coadjutor de la Bisbal. Llicenciat Esteve Soreda i Villar, Director del Col·legi Sant Josep, de Sant Feliu de Guíxols.

Defuncions

Mossèn Francesc Vila i Torrent, capellà de l'Hospital de Blanes, morí el 16 de juny d'enguany a l'edat de 69 anys. Havia nascut a Tordera el 27 de març de 1915 i, després de cursar els estudis al Seminari de Girona, fou ordenat sacerdot el 16 de febrer de 1941.

M.C.

A LOURDES AMB EL SANT PARE

del 13 al 16 d'agost

Viatge en autocar coincidint amb la Visita del Sant Pare a Lourdes.

Places limitades.

Informació i inscripcions:

VIE

VIAJES INTERNACIONAL EXPRESO

Dpt. Religió - Rbla. de Catalunya, 11
Tel. 302 45 08 - BARCELONA-7

CREMALLERES
DE TOTES MENES I MIDES EXTRAORDINÀRIES
PER A TENDES - SACS - ANORACS - NÀUTICA, etc.
MERCERIA BUIRA
Baix de St. Pere, 31
EN AQUESTA BOTIGA FA MES DE 100 ANYS
QUE S'HI VENEN VETES I FILS

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Urgell

L'Alt Urgell homenatja una centenària

MONTAN DE TOST.— Són moltes les persones que reconeixen avui les virtuts i la tasca de la mestressa en les cases del Pirineu. Per això no és cosa rara que el dia 3 de juliol un poble de l'Alt Urgell, Montan de Tost, volgués oferir un homenatge a una venerable anciana amb motiu dels seus 100 anys de vida. La Sra. Mercè Baronet i Solé va néixer a Montan el dia 29 de juliol de 1.883; el 1.909 va contraure matrimoni amb Ignasi Manent, que morí el 1.936. Durant 40 anys ha viscut a Sant Julià de Lòria (Andorra) al servei de la paròquia i particularment dels preveres. Ara fa justament 27 anys que retornà al seu poble d'origen on conviu amb un fill adoptat com hereu de la casa pairal i amb la seva esposa.

Per a commemorar el centenari del seu naixement tot el poble i veïnats s'ha aplegat a cal Baronet de Montan on el sacerdot responsable ha celebrat l'Eucaristia,

a l'era de la mateixa casa, i després ha lliurat a la venerable padrina una placa commemorativa. També han parlat l'alcalde i diverses representacions locals i comarcals. Un homenatge que és el millor elogi de les generacions actuals, i un reconeixement públic de les virtuts sublimes de les mestresses del Pirineu català.

El nou codi de Dret Canònic: Jornades de presentació

La Delegació de formació permanent del bisbat d'Urgell, per als propers dies 29, 30 i 31 d'agost ha preparat unes jornades de presentació del nou Codi de Dret Canònic que entrarà en vigor el proper diumenge primer d'Advent. Les jornades van dirigides a preveres, religiosos, religioses i laics i tindran lloc en el seminari de La Seu d'Urgell a càrrec del Dr. Lluís Martínez Sis-

tach, Vicari General de la diòcesi de Barcelona i President de l'Associació espanyola de canonistes. L'horari serà de les 10 del matí a les 7 de la tarda.

Collegats: monument a Mn. Cinto Verdaguer

El dia 3 de juliol els dos Pallars —Jussà i Sobirà— han ofert un homenatge a Mn. Cinto Verdaguer amb motiu d'acomplir-se el primer centenari (1883-1983) del pas de l'eximí poeta per la comarca en la seva visita a Andorra, Alt Urgell, Pallars i Vall d'Aran. Cal remarcar particularment la seva ascensió a la Pica d'Estats —el sostre de Catalunya— el dia 25 d'agost del 1883.

El dia 3 de juliol La Pobla de Segur celebrava també la diada dels raïers, aquests arriscats professionals del transport de la fusta del Pirineu pels rius cap a Tortosa durant molts anys. Amb ocasió d'aquesta festa, al pas de

La senyora Mercè Baronet rep l'Eucaristia el dia que festejaren el seu centenari.

Collegats, en l'Argenteria —que senyala la divisió entre el Pallars Jussà i el Sobirà— la Comissió del centenari de Verdaguer i el SAM de Tremp van inaugurar un monument al poeta nacional de Catalunya. El monument és una escultura simbòlica realitzada per Pujol Grau. L'acte va ser presidit per l'alcalde de Gerri de

la Sal, la delegada dels serveis territorials de la Generalitat, senyora Carme Torras, el President de l'esmentada comissió, senyor Martínez Gassó, el President del SAM de Tremp, senyor Josep Tallada i el promotor de la iniciativa, senyor Jesús Mir.

A. Mirabet

El relleu de Pere Tarrés, a punt de ser realitzat

L'artista Ramon Cuello treballa ja la pedra.

Fa pocs dies, l'escultor Ramon Cuello i Riera m'invità a visitar el seu taller. D'altres cops ho havia fet sense que jo correspongués a la seva invitació. Aquesta vegada, però, no podia negar-me a acudir-hi. Per facilitar-me el desplaçament, m'envià un col·laborador seu, amb cotxe. De bell antuvi vaig descobrir, dins del vehicle l'estampa del personatge motiu de la visita.

Ja comprendreu que es tractava d'En Pere Tarrés i Claret. I no li dono el tractament de doctor, perquè quan se'l veneri als altars, no li diran sant doctor, sinó sant Pere Tarrés a seques i, perquè els qui l'hem conegut i ens regalà el do de la seva amistat, sabem que el seu principal apostolat el feu entre ja joventut feijocista. Els seus devots no li donàvem el tractament i segurament no ens l'hauria acceptat.

Pensava aquestes coses pel camí i em preguntava com hauria interpretat la seva figura, l'artista Cuello, car el motiu de la visita era veure la maqueta del relleu que, com és sabut, haurà de figurar al balcó principal del monestir de Montserrat, fent costat a tres altres grans figures devotes de la Moreneta: el doctor Lluís Carreras, l'escultista mossèn Antoni Batlle, i l'arquitecte Francesc Florensa.

Vet-ací, doncs, que Ramon Cuello l'ha representat amb americana. Un encert. De sants amb hàbits, sotanes, dalmàtiques, casulles, estoles, clàrides, mantells i balandrins, n'hi a balquena a la Glòria. De gent de gec i en mànigues de camisa molt pocs. Ja ho he dit en una altra de les meves columnes i sé que la meua opinió és compartida per força lectors i amics. I afegeixo això de les mànigues de camisa, perquè en Pere Tarrés, en el relleu que realitza Cuello, acompanya un altre feijocista que s'ha llevat l'americana i va coll nu: el màrtir Francesc Castelló i Aleu que l'apòstol de la puresa i de l'amor a Maria sembla aconduir amorosament, amb ell, pels camins dels altars. Quin Àngel de la Guarda més escollit!

Ramon Cuello ens mostra el relleu en fang. Després vindrà el guix i, finalment, la pedra, d'Uldecona, que a terra, amb un pes de tona i mitja, espera convertir-se en el desitjat relleu. L'escultor ens mostra una munió de documents gràfics que li han servit de suport, però, amb tot, allò que més li ha permès d'identificar-se amb Pere Tarrés, ens diu que ha estat la lectura de les biografies i, més que res, els escrits del propi apòstol.

De l'encert de l'artista no cal dir-ne res. L'obra parlarà per ella mateixa. La veu d'aquesta pedra ressonarà simbòlicament, al costat de les altres, obrades per Joan Rebull, sense discordançies, ans amb perfecte i harmònica conjunció. Puc assegurar-vos que el primer cop d'ull a la maqueta m'impressionà fortament. Aquell era, efectivament, el Pere Tarrés de la nostra joventut i Cuello n'estigué content de sentir-m'ho dir. Hi ha posat molta il·lusió, molt sentiment, molta admiració i molta devoció. I això es reflexa en l'obra.

Podriem aplicar al relleu, les paraules de Josep Pla generalitzant: "A l'escultura se li ha deixat l'expressió dels grans sentiments, la sublimitat, el que es troba més enllà de la mediocritat i de la sèrie..."

Ara si que podem esperar tranquils el dia 2 d'octubre, car l'artista crec que tindrà enllestit el relleu. I, confiats, esperem, també, que les aportacions per a cobrir les despeses de l'erècció del monument, arrodoneixin les ja rebudes a la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi, (compte corrent n.º 270-59, Of. 215). I perdoneu si acabo d'una manera tan prosaica, però parar la mà per una causa tan noble, enalteix a qui l'omple.

Esteve Busquets i Molas

Pensant-ho bé

"Val més un goig que cent unces"

La vida és un misteri de goig i de dolor. I els cristians, des de la fe, esperem humilment, perquè no ens ho mereixem, sigui també un dia un esclat de misteri de glòria. No de glòries efímeres i passavolants; sinó de glòria de Déu en l'home estimat immensament per Déu, i fet partícip de la seva vida divina.

El nostre poble, que vulgui o no vulgui, té la seva història, el seu viure i el seu seny arrelats en la fe, ha volgut esperar la vida cantant els "Goigs" de les nostres germanes i germans sants. Tota persona, per la seva vinculació existencial amb Déu, és filla de l'esperança.

La fe que, contràriament al que volen fer creure la ignorància, la malícia o el pietisme ensucrat d'alguns, no té res a veure amb la "música celestial", amb l'evasió o amb l'alienació, és, des de sempre, i sobretot des de l'esdeveniment viu i històric de Jesús de Natzaret, encarnació viva en el fenomen humà, i il·lumina tota realitat creada i humana, fins al racó més íntim i amagat.

El Rosari que, fins fa pocs anys era el vertader "Breviari del poble", comença amb els misteris de goig, perquè la fe ens diu que la vida és un meravellós do de Déu que, sovint, potser no tant com voldriem, és goig i és festa. Però, tot seguit, perquè la fe toca de peus a terra i és per a l'home concret, i per tal de que no ens quedem contents i enganyats, contempla els misteris de dolor. Perquè la vida és també lluita i dolor, i en el dolor del Crist intuïm l'autèntic sentit del dolor de l'home com una coratjosa assumptió en l'amor i en l'esperança de la pobresa humana i de les conseqüències del pecat i del mal. Només l'amor pot redreçar els estralls de l'egoisme. I acaba, el Rosari, amb els misteris de glòria. És la contemplació de la Pasqua del Crist, penyora i certesa de la pasqua de l'home. I quan s'arriba a aquest punt pren tot el seu relleu transcendent l'adagi popular: "Val més un goig que cent unces". Perquè, ¿què li valen a l'home totes les riqueses i les glòries i poders del món si, finalment, perd la plena realització de la seva vida? I, ¿quin sentit tenen els "goigs" presents i

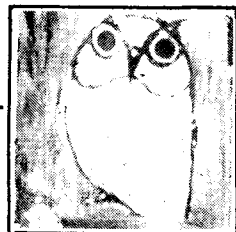
les petites esperances de cada dia, si no hem de retrobar-los fets permanents i perdurables?

D. Miguel de Unamuno, l'home de la "desesperació esperançada", tenia tota la raó quan contestant a llundain que li retreia el per què l'home ha de tenir "l'orgull" d'esperar un més enllà, li contestava: "No veo orgullo ni sano ni insano. Yo no digo que merecemos un más allá, ni que la lógica nos lo muestre; digo que lo necesito, merézcalo o no, y nada más. Digo que lo que pasa no me satisface, que tengo sed de eternidad, y que sin ella me es todo igual. Yo necesito eso, ¡lo-ne-ce-si-to! Y sin ello no hay alegría de vivir, ni la alegría de vivir quiere decir nada. Es muy cómodo eso de decir: "Hay que vivir, hay que contentarse con la vida! ¿Y los que no nos contentamos con ella?"

Més que de la rialla estantissa i de la tabola esbojarrada, més que de la xaroneria disbauxada o de la fruïció animal d'un "viatge" a cavall de la droga, l'home fretura d'un autèntic goig, que enardeixi gojosament l'esperit, com a esperança d'obtenir allò que, en el fons, ens abelleix a tots: la felicitat, i la felicitat plena, sense ombres ni angoixes. Jo diria que els goigs de la vida d'ara i el gaudi que en té el nostre jo, err són com un tast i com un anunci profètic. El sentit lúdic i festiu tan arrelat en nosaltres, és l'índex inequívoc de la nostra vocació personal a la festa plena. L'ésser, l'existència, la creació, són festa; i la futurització de l'esperança festiva és un element existencial, irrenunciable i irreversible en el desplegament de la nostra vida. El cristià que gratuïtament ha rebut la revelació del secret de tota esperança humana en Jesús de Natzaret, ha de ser sempre testimoni de l'esperança.

El goig de la fe i de l'esperança cristianes, no té parió amb el gavadal d'unces d'or o de bitllets amb els que podem comprar "coses", però no el do meravellós de Déu, l'únic que, ultrapassant tota pobresa i condicionament, pot portar a la plenitud la nostra esperança. Una vegada més, el seny del nostre poble arrelat en la fe, té raó: "Val més un goig que cent unces".

Xesc Soliu

Marià Sala

UN TAXISTA VIGATÀ QUE PARLA DE DÉU

És casat, pare de família, taxista de professió i va per la vida predicant el missatge de l'amor i de l'Evangeli. Va néixer a Tona, l'any 1916, i ara treballa a Vic. El seu nom: Marià Sala.

Els mitjans de comunicació seguim, normalment, i amb tota mena de detalls, la vida i miracles de destacades personalitats del món de la política, de la cultura o de l'espectacle. Rarament ens fem ressò de la tasca il·lusionada i engrescadora que porten a terme homes com Marià Sala.

A més de treballar com a taxista, Marià Sala escriu. És una activitat que inicià fa quatre anys. Ha editat un parell de llibrets i molts articles. Els lectors són els seus clients. N'hi ha que li donen quelcom, d'altres res. Això el preocupa poc, perquè ell escriu i publica per fer el bé. "Intento —ens diu— estendre el Regne de Déu. I ho faig a través dels meus escrits i parlant amb la gent. Hi ha clients, però, que saben que parlo d'aquestes coses i no

volen venir. En canvi, n'hi ha d'altres que vénen perquè saben que farem petar la Xerrada." A vegades, Marià s'ha trobat amb reaccions negatives d'alguna persona que ha pujat al seu taxi. Ell diu que s'ho pren bé i que no s'enfada mai. En els trajectes curts, quan no hi ha temps de parlar de massa coses, explica anècdotes, intenta donar el seu missatge en breus pinzellades. "El que pretenc —comenta— és que la gent estigui més alegre quan se'n va del meu costat."

Marià Sala creu que, actualment, es respira un ambient molt materialista. "Els qui volem viure una vida espiritual no ho podem fer. Jesús ens diu —afirma amb convicció— que no podem estimar Déu i els diners." Marià és xofer i mecànic. Els seus companys saben que troben sempre en ell un ajut valuós.

Una de les seves aficions és la medicina natural. Ha llegit una pila de llibres sobre aquest tema. Ara recull tota mena d'herbes i les reparteix als clients.

Està engrescat amb aquest tipus de medicina i creu que és la sol·lució idònea per a moltes malalties.

En preguntar-li sobre la temàtica dels seus escrits, ens diu que volen ser un cant a l'amor i a l'optimisme. Es tracta de conscienciar els lectors de la importància de la vida espiritual i de difondre un missatge d'amor, d'il·lució i d'esperança.

Contesta del Rei

Fa uns mesos, Marià Sala va enviar el llibre al Rei d'Espanya. La seva sorpresa va ser que rebé resposta. També es va adreçar a l'Escola Pontificia perquè li donessin el seu parer sobre la tasca que està duent a terme. La resposta fou que endavant i que no hi havia cap mena de problema.

Marià assenyala que creu haver convençut algunes persones amb els seus escrits i els contactes que hi ha tingut. Diu,

però, que ell, humanament, no pot convèncer ningú si no és a través d'Ell. "La gent —afirma— té una gran indiferència, no és que sigui, en molts casos atea. Voldria fer un grup per recristianitzar aquesta gran massa. Ser la llavor per fer reviure el cristianisme." Com a casos concrets, fa esment d'un pintor que llegí un dels seus escrits i el va anar a veure per dir-li que l'havia convençut.

És un home ocupat i no disposa de massa temps per a escriure. Per aquest motiu, ho fa dins del taxi. Quan el temps li permet, se'n va al bosc a la recerca de la tranquil·litat i la inspiració.

Manca de comunicació

Marià Sala és del parer que avui dia no hi ha la comunicació d'abans entre les famílies. Que aquestes no resen juntes. Indica que manca més comunicació i que una de les causes

principals d'aquesta situació és la televisió que treu temps al diàleg i a la trobada familiar.

Una altra de les causes en les quals aquest taxista vigatà ha participat activament és en la constitució de l'Agrupació de col·laboradors de la Mare Teresa de Calcuta. En ocasió d'una visita que la religiosa va fer a Sabadell, Marià Sala parlà amb ella i s'engrescà de tal manera que decidí promoure l'Agrupació a Vic. Inicialment eren dues persones. Ara ja en són 32, a Vic. "De moment —ens comenta— la nostra idea és ajudar a la casa mare que es troba a Sabadell. S'han comprat uns locals que valen vuit milions i s'han de pagar." La finalitat d'aquesta Agrupació, —segons ens diu— és ajudar els més pobres i desvalguts. Des de Vic ja han tramès moltes peces de roba que poden servir de molt als més necessitats.

Tomàs Puntí

Un altre Natzaret

"Un altre Natzaret" i "Volem ser els teus deixebles, Senyor" són dos articles que ha escrit, recentment, Marià Sala. En aquest reportatge parlem d'ell i de la tasca que du a terme. És interessant, per tant, veure què és el que escriu i quines són les inquietuds que el mouen.

El meu més viu desig és fer de les nostres llars un altre Natzaret, on regni la pau, l'amor i l'alegria. Tenim una missió d'amor per dur a terme, però abans de tot hem de trobar temps per als nostres, ocupant-nos després a favor dels altres. Hem de fer de les nostres llars, centres de bondat perdonant sempre.

Hem d'ésser bons i generosos per a que mai ningú no acudeixi a nosaltres sense anar-se'n després millor i més feliç de com ha vingut.

Comencem allí on ens trobem, per les persones que estan més a prop nostre per a estendre'ns poc a poc al vol-

tant nostre fins a formar una gran família de fills de Déu.

Fem créixer aquest cercle amb tots els que ens freqüenten sense fer distincions de cap mena, escampant pau, amor i llum. El nostre cor ha d'ésser transparent com un cristall sense tara, i la nostra mirada igualment transparent, per a que els altres puguin llegir en ella un amor sense fi i al fons d'aquest amor el reflex de Jesucrist i de la Santíssima Verge Maria que són la nostra força, la nostra guia i el nostre refugi.

Pensem que els homes no som àngels i que tindrem

moltes contrarietats i les que més ens doldran, són les dels nostres, que no ens sabran comprendre. Que tindrem moltes dificultats, no cal dubtar-ne, però això ja ho sabem per endavant, que tots els que volen fer quelcom tenen contrarietats i encara més tractant-se de coses espirituals. Els més sants les han tingut i ens faran sofrir molt i si volem acostar-nos a ells les tindrem sens dubte i també ens faran sofrir, però tot això ha d'ajudar-nos per a la nostra pròpia santificació. Aquestes coses les resoldrem amb oració i sacrifici, no tenim altre camí, demanar al Senyor i a la Verge Maria, que són els qui ens poden ajudar.

A l'hora de la nostra mort, quan ens trobem cara a cara amb Déu, serem jutjats sobre l'amor, no sobre tot el que hàgim fet, sinó sobre l'amor que hàgim posat en els nostres actes.

La fidelitat a les coses petites ens fan créixer en l'amor. Se'ns ha lliurat una llàntia encesa i ens cal evitar que s'apagui. Només podrem mantenir-la encesa si no deixem d'alimentar-la amb oli. Aquest oli prové dels actes d'amor.

Mantinguem, doncs, la llàntia encesa de manera que quan Jesucrist vingui, ens reconeixi.

No solament ens reconeixrà a tu i a mi sino a tots aquells amb els qui hem entret en contacte.

Ell reconeixrà en cada u d'ells en raó de l'amor que han rebut i de l'amor que han sembrat.

Cada dia hem de pregar pels nostres companys, perquè Déu els tingui en el seu cor que és el lloc més segur, punt de referència pel nostre retrobament uns amb altres.

Amics meus, sigueu forts en la fe. Tingueu ànims i confiança en el Senyor. Ell, és la nostra roca i la nostra salvació.

Volem ser deixebles

Els qui segueixen a Jesucrist, despreciant les coses del món i mortificant la seva carn, aquests són els veritables savis, perquè passen de la vanitat a la veritat, i d'allò que es carnal a allò que és espiritual, a aquests Déu els és saborós, i el veuen reflectit en totes les coses, i molt especialment en les creatures, per a aquests, Déu és el centre de la seva pròpia vida. I s'adonen, que l'apostolat cristià no és un programa polític ni cultural, sinó que suposa la difusió del bé i el contagi del desig d'estimar, constant desig de pau, d'alegria, de comunicar a tots els qui ens rodegen, aquest desig de felicitat, no tenim dret a ésser un obstacle, al seu bé etern. Som obligats a ésser uns autèntics reproductors de la imatge de Jesucrist a ésser el més perfecte possible, tant en el parlar, en el

**Dia 31 de juliol
del 1983**

**Diumenge XVIII durant
l'any**

**Cicle litúrgic
C / Color verd**

**A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.**

diumenge

LA FALSA SEGURETAT DE LES RIQUESSES

Vivim en una època en què, malgrat certes dificultats greus (la manca de llocs de treball, per exemple), la nostra societat, mirada en general des del punt de vista econòmic i social, viu probablement millor que en (tots?) els altres temps de la història. És veritat que encara no hem arribat al desenvolupament social just tan desitjat. Alguns es pregunten si hi arribarem mai, ja que hi ha una diferenciació de talents entre els homes i de capacitats: en aquest sentit la naturalesa no presenta tots els homes iguals. És veritat també que entre els éssers humans sempre hi haurà ambicions i errors —fins en els homes de bona voluntat— que contribuiran a desfigurar la confraternitat humana (per això la caritat cristiana és un manament, no ve natural, com hi venen els sentiments de compassió o d'agraïment). Però els més grans entre nosaltres recordem que en altres dies hem vist vells i malalts, molt més que ara, sense cap

assegurança, atesos, molts d'ells, només per la caritat i la beneficència, no per la justícia social. En el món obrer les condicions de vida eren també més penoses que ara. No es tracta, però, de discutir això aquí, sinó de constatar que en la societat de consum, l'actual, sol haver-hi un confort i un benestar (aquests conceptes són sempre relatius que estimulen a cercar cada cop amb major afany més i més confort. Ara bé, el confort posa en el perill d'oblidar els valors espirituals de l'home, a mesura que aquest es va trobant més satisfet i suficient en els béns materials. Per altra banda, l'afany d'adquirir més ofega la paraula de Déu sembrada en els nostres cors: recordem els cards de que parla l'Evangeli, és a dir, les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida que no permeten donar fruit madur (Lluc 8, 14).

1 ¿TOT ÉS VANITAT?

Llegim avui, com a primera lectura, el començament del curiós llibre de l'Eclesiastès. Cal saber llegir-lo en cristià, altrament cauríem en el pessimisme propi de tots els temps, però d'una manera especial dels nostres, amb una diferència: per a molts pessimistes moderns sembla que no existeixi cap esperança. L'Antic Testament no acaba de donar una resposta satisfactòria a l'angoixa humana, angoixa que radica en la consideració que tot pot ésser pura vanitat, o quan, inversament, tal constatació és el resultat d'una visió del món sense esperança. La resurrecció de Jesucrist canvia totalment el sentit de la vida, de l'esforç i del sofriment dels homes. Val la pena de viure la vida de Crist. És una nova vida que ens fa veure la relativitat (aquesta és la vanitat en sentit cristià) de les coses.

Lectura del llibre de l'Eclesiastès

Ecle 1:2; 2:21-23

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va.

Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort.

Perquè, de fet, ¿què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

SALM RESPONSORIAL

El pessimisme i la desil·lusió a què hom arriba quan un ha posat massa afecció a coses caduques i materials, anteposant-les irresponsablement a les espirituals, pot portar a una diferència culpable. És culpable quan ja no ens permet escoltar fàcilment la veu del Crist que ens diu: "Jo sóc el bon pastor" (Joan 10, 11 i 14), "jo sóc el camí, la veritat i la vida" (Joan 14, 6).

Salm responsorial

94:1-2,6-7,8-9 (R.: 8)

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssiu la veu de Déu: "No enduriu els vos.res cors".

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: "No enduriu els cors com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres". R.

2 CERQUEU ALLÒ QUE ÉS DE DALT

El sagrament del baptisme ha produït en nosaltres la gran realitat de la configuració amb Jesucrist. Amb ell hem mort i ressuscitat. No perquè aquesta realitat sigui encara amagada deixa de ser una realitat. A tal manera de ser correspon una manera de fer que vagi completant o perfeccionant el nostre ésser fins a arribar a l'estat perfecte definitiu i manifest, és a dir, a la nostra glorificació, quan seurem amb nostre Senyor Jesucrist a la dreta del Pare. Vers això tendim per sobre les coses de la terra; no cal dir-ho quan per coses terrenals s'entenen les accions dolentes (sant Pau dona una llista d'exemples). Som nous en Crist i com a tals ens correspon un nou estil d'obrar.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Col 3:1-5,9-11

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despullat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement. Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircumcís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és en tots.

3 HEM DE VOLER SER RICS NOMÉS ALS ULLS DE DÉU

En la segona lectura sant Pau ens deia que l'amor al diner és una idolatria; el diner es fa adorar i es col·loca en substitució de Déu. L'Evangeli d'avui diu que les riqueses no donen seguretat; a més de ser motiu de discòrdies entre germans, enganyen, perquè no proporcionen la veritable felicitat. Amb el diner podem potser allargar la vida, però no podem suprimir la mort inexorable. Els diners, ningú se'ls emporta al sepulcre; ¿de què hi servirien? Cal que un s'adoni que amb totes les riqueses imaginables no compra la perpetuïtat d'una vida terrenal més o menys feliç. Després d'haver passat una vida potser inquieta i infeliç en el desfici pel diner, hom pot aparèixer ben pobre davant Déu.

Evangeli segons sant Lluc

Lc 12:13-21

En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: "Mestre, convinceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència". Jesús li contestà: "Bon home, ¿qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?" Llavors digué a tothom: "Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tingués diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida".

I els ho explicà amb una paràbola: "Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants, que no tenia on guardar-les. Tot rumiant, es va dir: Ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te. Però Déu li digué: Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, ¿de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. Hi ha persones que s'identifiquen tant amb llurs possessions, que quan les perden els és com si perdes-sin la pròpia personalitat. Alguns, per això, se suïciden.

2. La riquesa material sol ocupar en l'interès de l'home el lloc que hi ha d'ocupar Déu i el pròxim. És per aquesta raó que el desig del diner és una idolatria.

3. Jesucrist ens ho ha de ser tot, i les coses materials, les hem de tenir no com a amos, sinó com a administradors posats per Déu d'allò que en Crist i per Crist és de tots. El restant és vanitat o idolatria.

Homes i institucions

Calendari

Diumenge, 31 de juliol. XVIII del temps ordinari. Sant Ignasi de Loyola, fundador. Sant Fabi, màrtir i Sant Germà, bisbe.

El sol surt a les 4,44 i es pon a les 7,10.

Festa major a Sort.

Dilluns, 1 d'agost. Sant Alfons M.ª de Ligori, bisbe doctor. Sant Fèlix màrtir i les Santes Fe, Esperança i Caritat, màrtirs.

Festa major a Alella, Constantí, Gerri de la Sal, Sant Feliu de Guíxols, Tírvia, Torelló i Vilajuïga.

Dimarts, 2 d'agost. Festa major a Ollana, Vilamós i Vilasacra.

Dimecres 3 d'agost. Sant Camaliel i Sant Nicodern, confessors. Sant Gustau, bisbe. Santa Lidia i Santa Cira, verges.

Festa major a Andorra, Bagà, La Garriga, Pardines i Vilaseca.

Dijous, 4 d'agost. Sant Joan M.ª Vianney, patró de la clerecia i Santa Perpetua màrtir.

Festa major a Argentona, Pals i Poboleda.

Divendres, 5 d'agost. La Mare de Déu de les Neus. Sant Osvald, rei i Santa Afra, màrtir.

Festa major a La Molina, Port de la Selva i Vilanova i La Geltrú.

Dissabte, 6 d'agost. La Transfiguració del Senyor. El Santíssim Salvador. Sants Just i Pastor, germans màrtirs.

Festa major a Golmés, Margalef, Sant Esteve Sesrovires, Sant Just Desvern, Torre de Claramunt, Vimodí i altres pobles.

Els incendis forestals han reprès novament a la nostra terra llur tasca destructora; tronc rera tronc, boscos i corriols, han crenat a desdir. Ha bategat la fusta fins a tornar-se cendra fosca per la fúria inconscient del foc.

Quan s'acabarà, Senyor, aquesta malvestat que ens confon?... Avui us preguem per la natura sacrificada inutilment.

L'Església celebra

31 de juliol. Diumenge XVIII de durant l'any. Lectures: Primera, Eccl 1,2; 2,21-23, S 94, segona Col 3,1-5.9-11, tercera Lc 12,13-21.

1 d'agost. Dilluns de la setmana XVIII de durant l'any. Lectures: Primera; 1 Nm 11,4b-15, S 80, segona Mt 14,22-36.

2 d'agost. Dimarts de la setmana XVIII de durant l'any. Lectures: Primera, Nm 12,1-13, S 50, segona Mt 15,1-2.10-14.

3 d'agost. Dimecres de la setmana XVIII de durant l'any. Lectures: Primera; Nm 13,2a26-14.1.26-30.34-35, S 105, segona Mt 15,21-28.

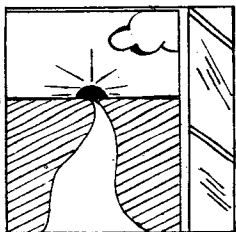
4 d'agost. Dijous de la setmana XVIII de durant l'any. Lectures: Primera; Nm 20,1-13, S 94, segona Mt 16,13-23.

5 d'agost. Divendres de la setmana XVIII de durant l'any. Lectures: Primera, Dt 4,32-40, S 76, segona Mt 16,24-28.

6 d'agost. Dissabte. Transfiguració del Senyor. Lectures: Primera; Dn 7,9-10.13-14, o bé: 2 Pe 1,16-19, S 96, segona Lc 9,28b-36.

Horitzonts

Brutícia humana

"Informar en la veritat", s'ha dit que és la missió noble del periodista.

Però hi ha fets que, malgrat siguin de debó, no és gens oportú propagar-los. Hi ha incidents que poden i val més reservar-los a un lloc discret. La roba bruta no s'exhibeix als armaris. Les escombraries es retiren dels estatges i dels carrers, discretament a la nit.

Hi ha empreses periodístiques que comercialitzen la notícia bruta, venent-la a alt preu al mercat dels lectors o telespectadors. Tanmateix es comercialitzen les deixalles industrials, però amb unes normes tècniques: es trien els elements nobles: fusta, ferro, aram, vidre i es transforma la brutícia en material fertilitzador per a la terra.

No hauria d'ésser aquesta la missió del periodista? Escollir i triar els esdeveniments nobles i enriquidors de cada dia, i transformar la brutícia humana, perquè enfront del mal, com deia sant Agustí, n'esdevingués un bé?

Francesc Gamissans

Monsenyor Joan Pellegrini, Vicari Apostòlic de Camiri, ordena sacerdot a fra Alfons Rios.

El pare Alfons Rios, missioner en la selva boliviana

"La nostra reforma social és el cooperativisme"

Un missioner jove, vingut de la selva boliviana, sempre és notícia i testimoni evangèlic. Avui ha visitat la nostra redacció el pare Alfons Rios i Gómez, de 33 anys, nascut a Melilla, però afincat de jove a Catalunya.

El pare Alfons, té pares i una germana. Després d'haver cursat el batxiller i estudis de delineant i projectista en construcció, ingressà a l'orde franciscà l'any 1970, a l'edat de 20 anys. Va estudiar filosofia y teologia a la Facultat de Teologia de Barcelona, i abans d'acabar els estudis eclesiàstics, va anar-se'n a Bolívia, a les missions del Vicariat Apostòlic de Cuevo, confiat als franciscans italians, però ajudat per un grup de franciscans catalans. Va acabar els estudis a Cochabamba i fou ordenat sacerdot per monsenyor Joan Pellegrini, el 17 de desembre del 1982. Va cantar la seva Primera Missa en la pròpia missió: en l'església parroquial de Sant Antoni de Camiri.

El pare Alfons ens parla de les activitats apostòliques que duu a terme a la selva de Bolívia.

—La tasca principal dels missioners es formar comunitats cristianes, per mitjà de la catequesi infantil, juvenil i d'adults. Cal dir també la importància dels sagraments. Amb mi treballa un company, el pare Xavier Guillaumet, que té cura més aviat de les comunitats cristianes del camp, que estan escampades dins la selva. Jo treballa en la població més gran del Vicariat, que és Camiri, amb uns 20.000 habitants. La catequesi en la ciutat es pot fer d'una manera més estable i organitzada. Intentem que hi hagi centres de catequesi en els diferents barris de la ciutat. Ens

ajuden en aquesta tasca els laics i sobre tot un grup de religioses vingudes d'Espanya. L'assimilació de la fe és un procés lent, degut a una cultura també embrionària. La fe del natiu és molt popular; dóna molta importància als símbols i formes externes. El centre de la fe —com en nosaltres— és Jesucrist, si bé és essencial la figura de la Mare de Déu. S'ha iniciat també a Camiri una catequesi especial per a parelles a punt de casar-se. Abans es feia molt esquemàtica i per parelles; avui s'aprofunditza més i la donem per grups.

El pare Alfons ens diu també que el sentit de culpabilitat i de pecat que té aquella gent és molt caracteritzat: donen molta importància al pecat de la ira, de les baralles i odis, i poca al de la sexualitat. La borratxera està a l'ordre del dia, i el concepte de família és molt inestable. L'espòs abandona freqüentment la dona, que ha de criar i pujar sola als filllets.

—També ens preocupa molt la salut pública. A Bolívia hi ha un percentatge molt gran de tuberculosi, de mal de "chagas", de paludisme i de febre groga.

Rarament els franciscans a Sud-amèrica han optat per la guerrilla en l'intent d'una reforma social a fons. El franciscanisme ha estat sempre un moviment de pau i de bé.

—Nosaltres a la metrallera, preferim la reforma agrària per mitjà de cooperatives. A la selva boliviana hi ha encara latifundis-

me, que prové dels blar.cs. Exploten el camperol, pagant jornals de misèria. El camperol nadiu no té terres pròpies. Avui nosaltres hem aconseguit que unes quantes comunitats cristianes siguin propietàries de terres. Hem agilitzat la documentació necessària davant del govern per aconseguir la propietat de les terres a favor de les comunitats cristianes de camperols, que són les que tenen prioritat d'opció, perquè ja fa anys que les treballen. Nosaltres no ens afrontem mai amb el govern; el que intentem és afavorir i ajudar al pobre i marginat. Hem creat dos cooperatives: una d'escombres i l'altre de totxos, amb gran èxit, venent el producte a les ciutats grans. El cooperativisme dóna seguretat al camperol, si bé això no interessa al blanc latifundista, que veu com li fuig la mà d'obra, i d'aquí provenen alguns conflictes. Tant les escombres com els regols es venen de seguida, perquè estan molt ben fets. Per muntar aquestes petites indústries ens ajudaren "Misereor" i "Adveniat" d'Alemanya i alguns donatius provinents d'Espanya, concretament de Barcelona.

El pare Alfons ha vingut ara a Barcelona per celebrar la seva Primera Missa amb els seus pares. La cerimònia tingué lloc en el santuari de Sant Antoni de Pàdua de la Ciutat comtal. Fou un dia d'emoció i de gran joia.

—Al setembre torno a Bolívia. Molt content perquè m'acompanya un nou franciscà, de la meua promoció, que ha demanat als superiors lliurar-se a les missions de sud-amèrica. Es el pare Josep Manuel Bardala.

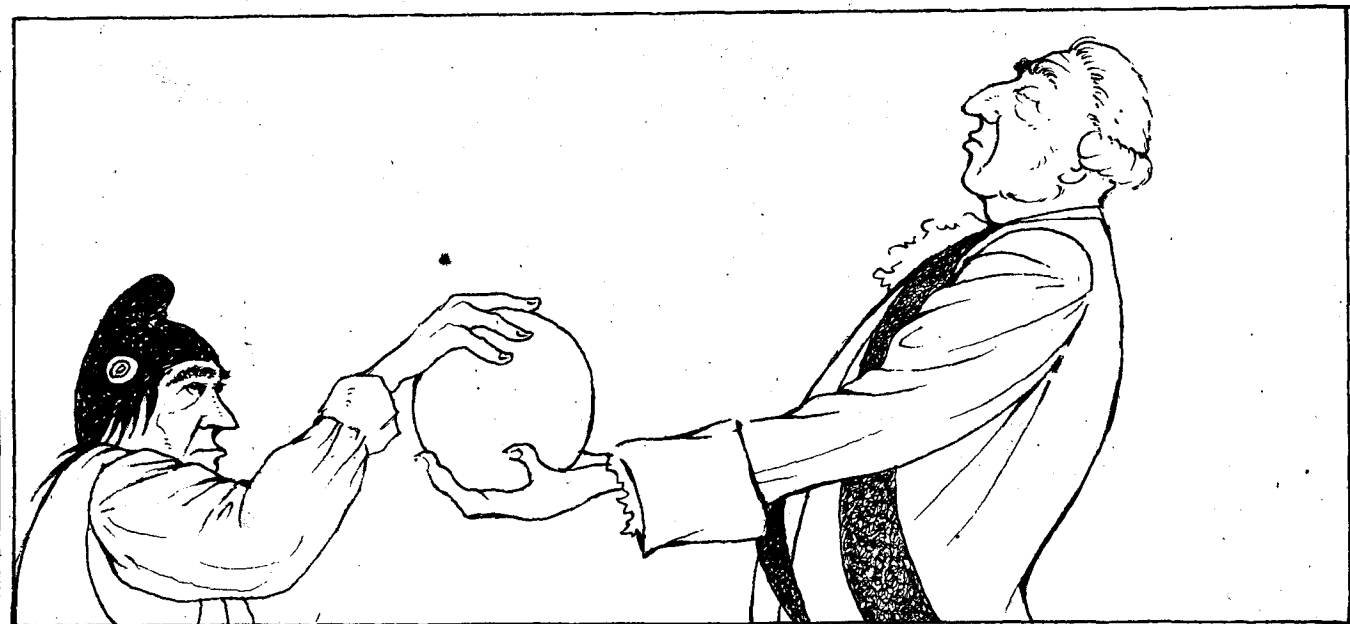
Tal com enviava Jesús als seus deixebles i sant Francesc als seus companys: de dos en dos.

F.G.

Llegendes

I encara va néixer i créixer una altra idea.
La pilota pertany al poble —deien— i tothom pot jugar-hi i per contracte social el rei n'és el dipositari.
Això era bell, lluminós, ben trobat, pero, ¿podia funcionar?
Jugaria el poble a pilota tot el dia, responsablement, i tornaria la pilota cada vespre al rei per a que la guardés i l'adobés?
Tindrien temps, ganes, humor, i esperit de sacrifici, el rei i el seus ministres, per fer de pegots nit rera nit per tal d'oferir cada matí al poble una pilota nova, polida, brillant com el sol que cada dia, talment acabat d'estrenar, guaita per llevar.
Això era més del que el rei creia d'ell mateix.
Això era exigir-li que fos Déu. I això no pot assolir-se ni per voluntat reial ni per voluntat popular.

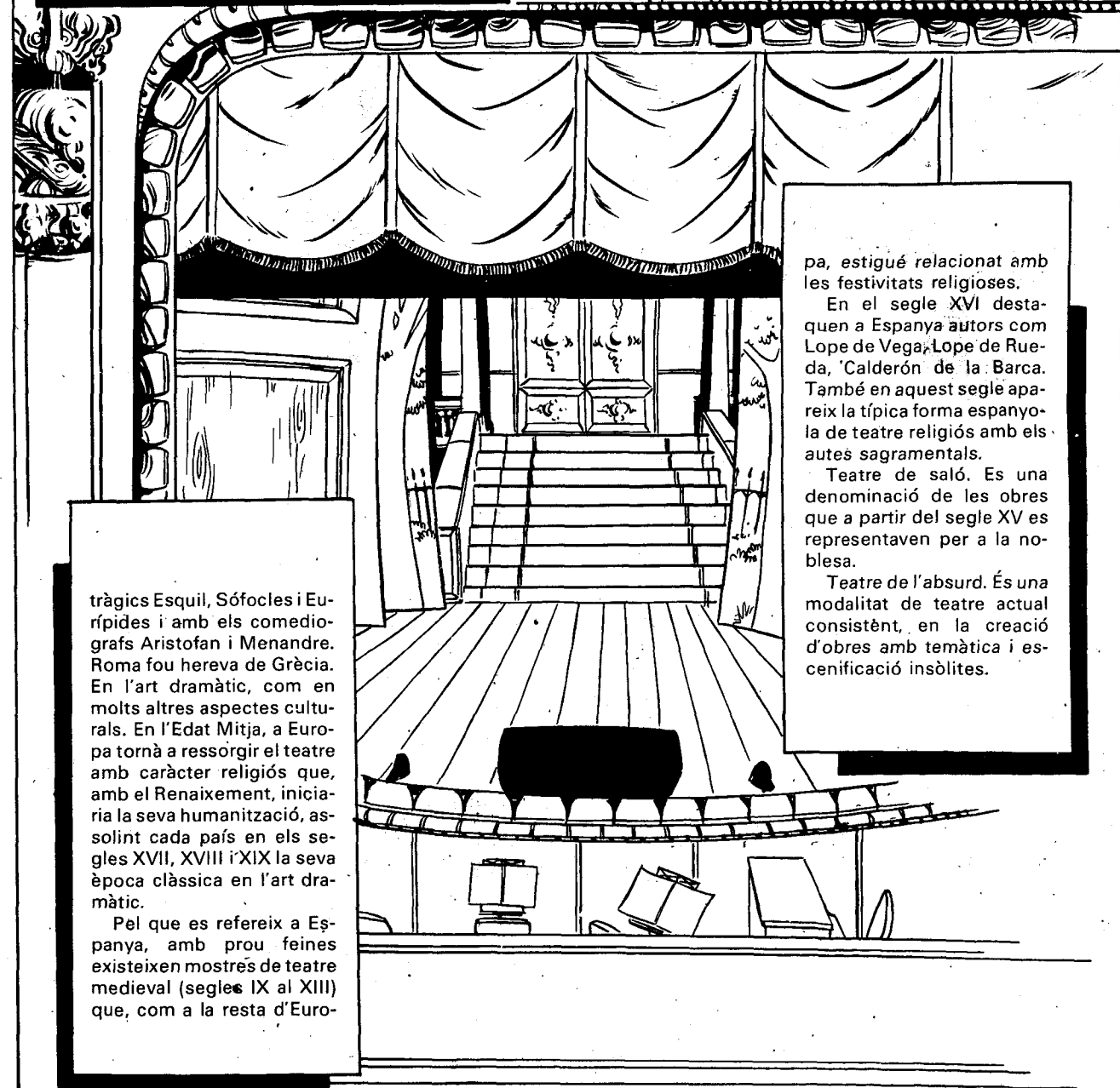
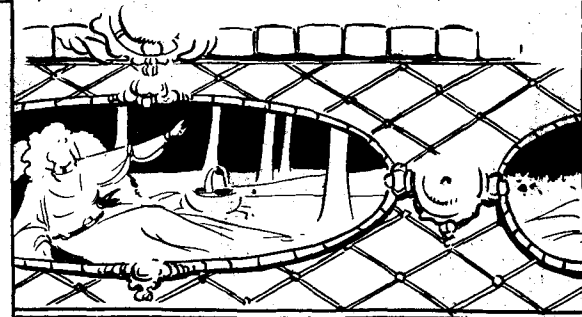

EL TEATRE

per Toni Mena 830

Nom amb el qual també es coneix el gènere literari de la dramàtica. És a dir, el teatre comprèn totes aquelles obres literàries que estan escrites per a ésser representades en el marc d'un escenari per varis personatges que dialoguen entre ells, expressant caràcters, passions, etc., en presència d'espectadors. El lloc o edifici on es representen les obres dramàtiques s'anomena teatre.

L'origen del teatre es troba en les festes religioses de l'antiga Grècia, on vers els segles V i IV abans de Jesucrist, es construïren els primers edificis dits teatres. La literatura dramàtica grega tingué el seu apogeu amb els tres grans

pa, estigué relacionat amb les festivitats religioses.

En el segle XVI destaquen a Espanya autors com Lope de Vega, Lope de Rueda, 'Calderón' de la Barca. També en aquest segle apareix la típica forma espanyola de teatre religiós amb els autors sagramentals.

Teatre de saló. És una denominació de les obres que a partir del segle XV es representaven per a la noblesa.

Teatre de l'absurd. És una modalitat de teatre actual consistent, en la creació d'obres amb temàtica i escenificació insòlites.

tràgics Esquil, Sófocles i Eurípides i amb els comedígrafs Aristofan i Menandre. Roma fou hereva de Grècia. En l'art dramàtic, com en molts altres aspectes culturals. En l'Edat Mitja, a Europa tornà a ressorgir el teatre amb caràcter religiós que, amb el Renaixement, iniciaria la seva humanització, assolint cada país en els segles XVII, XVIII i XIX la seva època clàssica en l'art dramàtic.

Pel que es refereix a Espanya, amb prou feines existeixen mostres de teatre medieval (segles IX al XIII) que, com a la resta d'Euro-

Juguem!

EL PAL

Material.— Un pal, dues cordes o cordills de 4 o 5 metres i dos mocadors per tapar els ulls. N.º de jugadors.: Dos. Els altres seran espectadors.

Regla del joc.— Es tapa els ulls a dos jugadors, es lliga un extrem de cada corda al pal i l'altre es dona als dos jugadors. L'un ha d'atrapar l'altre que intentarà d'escapar-se, tot això sense deixar l'extrem de la corda.

RELLEUS AMB BOINA

Dos equips es posen en dues línies paral·leles, i l'àrbitre es col·loca a igual distància de les dues files, tenint una boina (o foulard o banderí) a cada mà. Al senyal, el n.º 1 de cada fila es posa a córrer, pren una de les dues boines i torna a la seva fila, li dona la volta, torna la boina a l'àrbitre i va a tocar la mà del n.º 2. Aquell corre immediatament; pren la boina, etc.

Cal marcar el lloc de l'últim de la fila per tal que no avanci. Els jugadors sempre deuen donar-se les mans.

UN, DOS, TRES

Els jugadors repartits en dos bàndols es col·loquen fent grups de dos, amb la mà dreta darrera l'espatlla. La cap de joc diu: Un, dos, tres. En dir "tres" totes deuen treure la mà amagada.

La mà pot indicar tres figures: Fulla, guanya a la pedra (ja que la cobreix). Pedra guanya a les tisores (no es pot tallar). Tisores, guanya a la fulla (la pot tallar).

Guanya qui primer arriba a 5 punts.

L'EIXERIT

ANY III

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

162

Una postal

En Pere és un amic meu que està fent un viatge amb els seus pares. Ha anat a Andalusia. M'ha enviat una postal de "la Giralda" de Sevilla. Jo de postals en tinc gairebé una capsa de sabates ben plena. Em sembla que aquest estiu, amb fulls grans de paper, em faré com una mena d'àlbum.

En Pere em diu que passen molta calor. Que la gent és molt simpàtica, i que parlen el castellà d'una mena de manera que costa molt d'entendre'ls. És clar, a Andalusia parlen andalusí.

Explica que hi ha edificis molt interessants, i grans jardins plens de plantes i de flors. Quan arribi m'ensenyarà les fotografies i m'ho explicarà tot.

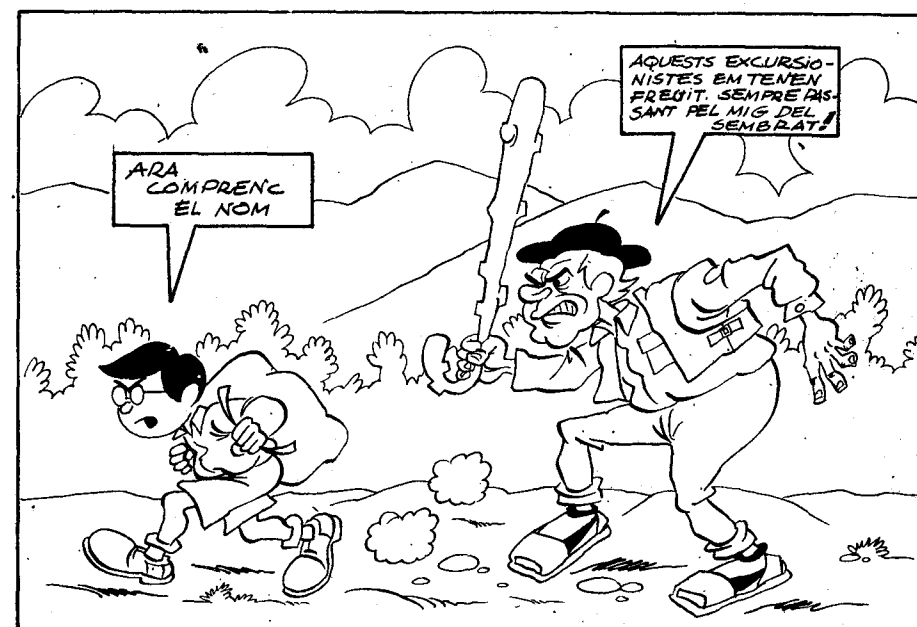
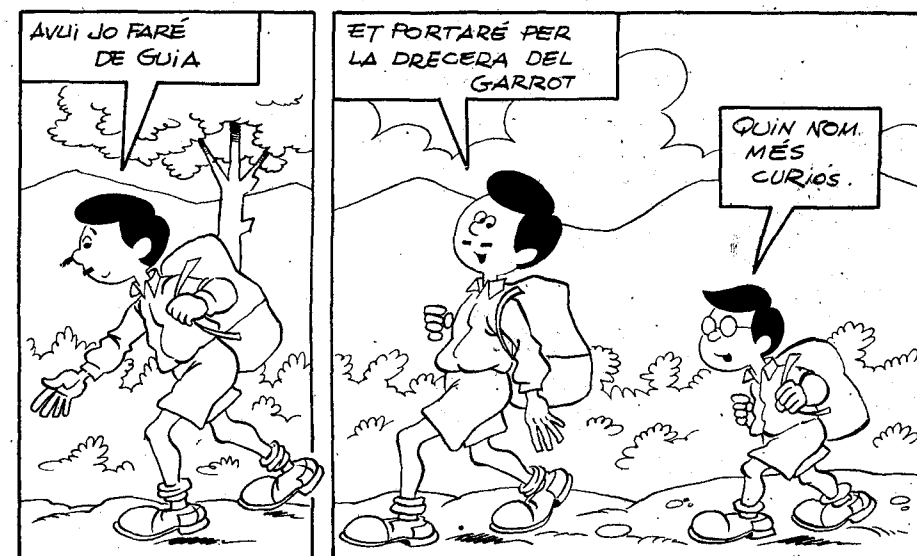
M'alegra rebre postals dels amics. És com si parlés amb ells. Les llegeixo amb veu alta, faig comentaris, i alguna vegada ric de bon gust. Ja ho dic, és com si parlés amb ells.

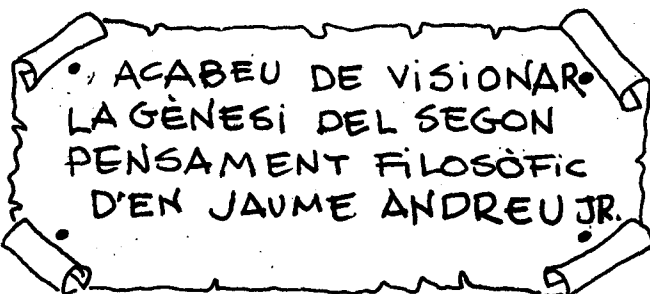
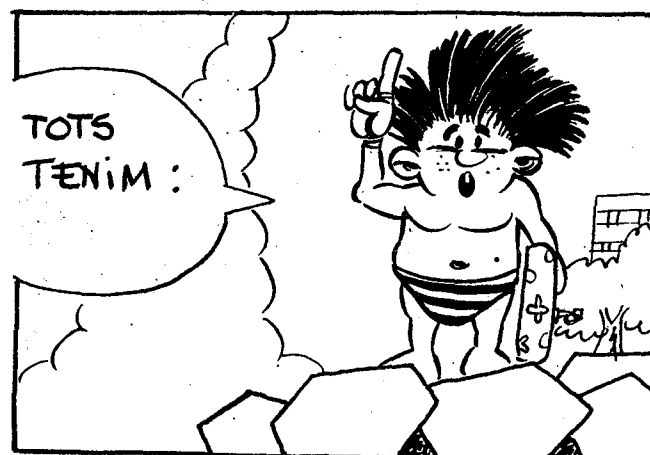
És bonic poder compartir les nostres alegries. I quan els altres s'ho passen bé i són feliços, alegrar-nos sincerament de la seva felicitat.

I així la "seva" felicitat, és també una mica la "nostra".

L'EIXERIT

EN JOAN I EN QUIM

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Un dia un home digué a Jesús: "Mestre, convenceu al meu germà que es parteixi amb mi l'herència". Jesús li contestà: "Bon home, ¿què hi tinc a veure jo amb aquest assumpte?" Llavors digué a tothom: "Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tingué diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida eterna".

L'important no és amuntegar molts diners i moltes "coses", que al cap i la fi, quan un mort ha de deixar-ho tot, l'important és ser rics de bondat i d'amor als ulls de Déu".

1. Sovint som molt egoistes i només pensem en tenir forces coses, en comprar coses, en tenir diners. Ens cansem d'unes coses, en comprem d'altres, i no pararem mai.
2. Però quan arribi l'hora de la nostra mort, no ens n'emportarem cap de cosa. El valor de la nostra vida serà el bé i l'amor que hi hàgim posat.
3. Ser egoista no dona cap goig. Dona molta més alegria donar i compartir les nostres coses amb els altres.

El mossèn

Cançoner

8

El Mariner

Harm. E. Cervera
Gronxat

Popular catalana

- 2) Quan ja n'és a mig brodar, li manca seda, gira els ulls en vers la mar, veu una vela.
- 3) -Mariner bon mariner, que en porteu seda? -De quin color la voleu, blanca o vermella?
- 4) -Vermelleta la vull jo, que és millor seda. La donzella entra a la nau, la nau pren vela.
- 5) -Mariner, bon mariner, torneu-me en terra. -Això si que no ho faré, que heu de ser meva.
- 6) -De tres germanes que som soc la més bella, l'una en porta vestit d'or, l'altra de seda.
- 7) -L'una es casada amb un duc, l'altra és princesa, i jo pobreta de mi, soc marinera.
- 8) -No sou marinera, no, que en sereu reina, que jo soc el fill del rei de l'Anglaterra.

La Bíblia a l'abast

Resurrecció i vida cristiana

(Col 3: 1-5.9-11)

El leccionari de la missa dominical ens fa proclamar avui el darrer dels fragments que inclou de la carta als cristians de Colosses. Es una magnífica lliçó sobre la dinàmica de la resurrecció en la vida del cristià: **Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu** (v. 1). Perquè, contràriament al que se sol creure, la resurrecció de Crist actua en nosaltres, no sols com a darrera solució després de la mort, sinó com a inici i motor de la vida cristiana. El cristià ja ha ressuscitat juntament amb el Crist. Es la conseqüència lògica del que sant Pau afirmava en el text que llegíem diumenge passat. Pel baptisme hem "con-mort" i "con-ressuscitat" amb Jesús. El misteri pasqual, doncs, actua en nosaltres com a veritable motor de la vida cristiana. Es la primera trobada de l'home amb la resurrecció. Per això també és el començament d'una vida nova i el cristià és veritablement una nova persona en Crist Jesús. Hauríem de reflexionar amb serietat i profunditat tot el que aquesta realitat cristiana suposa i exigeix.

El cristià és un ressuscitat

Molts cristians, passen la vida com en una mena de peregrinació penitencial cap a l'enfrontament amb la mort, esperant per a després la gràcia de la

resurrecció. Prenen la realitat actual de la seva vida cristiana com una simple figura i una mera invitació a posseir el que s'esdevindrà radicalment després. Quan en realitat la resurrecció dels morts no és sinó una exigència de la nostra resurrecció baptismal. **Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist** (v. 3). La nostra unió a Jesucrist, operada en el baptisme, ens ha incorporat també a la vida de Déu. Es veritat que aquesta vida està amagada en Déu. Vivim en la vida de Déu, però es manté en nosaltres mentre caminem pel temps i per l'espai, els signes i la imatge de mort que la humanitat porta a sobre. Aquesta és la nostra dialèctica, la nostra lluita: hem ressuscitat, però portem la mort a sobre; som llum, però embolcallats de tenebra; som sants, però el pecat fa de les seves en la nostra existència. I és que la condició real del cristià és la del caminant que està segur d'arribar al terme, i l'amor del qui l'atreu li manté alta l'esperança, superant qualsevol temptació de defalliment: havent estat iniciats en la vida definitiva, avancem per la ruta del provisional. Per això, tot i que la nostra vida és, no és però plenitud. **Quan es manifestarà el Crist,**

que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria. (v. 4).

El pecat és la mort

Ara sant Pau entra a formular l'exigència lògica de tota aquesta doctrina de la resurrecció baptismal que acaba d'exposar. **Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra** (v. 5a). El que s'oposa a la resurrecció és la mort. I el pecat —el mal voluntàriament i lliurement acceptat— és mort. Cal doncs, aplicar la tècnica d'extingir el foc amb el foc. Llitem contra la mort, fent morir la mort amb l'empenta de la resurrecció. Aquí entra en joc la moral cristiana. Que no és capllament de l'alegria de viure, sinó acció alliberadora dels fermentos de mort que hi ha en nosaltres, per tal que la vida se salvi i aparegui amb tota la seva puixança. L'Apòstol enumera aquí una doble llista de pecats que deuen ser especialment actius entre els colossencs —i ho són entre la nostra humanitat—: una primera enumeració ens diu el que en podríem dir el mal individual —deixar-se endur equivocadament pel sexe i el diner— que ens arrenclera amb els idòlatres, quan el cristià ha estat ar-

rencat de l'adoració dels déus de mentida per a trobar-se inserit en la vida del Déu veritable. Després ens adverteix contra el "mal social" que fa impossible la convivència (vv. 8 —que no es llegeix en el leccionari— i 9). Aquest aspecte social del pecat és subratllat en la simulació, que mena a la mentida: **No us enganyeu els uns als altres** (v. 9a). Sempre, però sobretot avui, aquesta recomanació de sant Pau caldria tenir-la ben present en les nostres relacions generals amb els altres i sobretot en la nostra relació intereclesial. Cal reconquerir la confiança mútua, acostumant-nos a no dissimular allò que som i sentim. Que la caritat és sempre delicada i ben educada, d'acord. Però no és ni serà mai mentidera ni tan sols simuladora. Cal que els cristians siguem uns apassionats de la veritat, la qual cosa no vol dir uns atacadors intemperants dels que creiem que no estan en la veritat, o en la nostra veritat, sinó unes persones que han introduït dintre seu la dinàmica de la veritat, i fa que la serveixin com a manifestació de la resurrecció que ja hem iniciat en Crist. Es el que sant Pau fa servir d'argument definitiu per recomanar als colossencs que no s'enganyin mútuament (vv. 9 i 10). I és que la resurrecció és ferment i realització de comunió. Per això, havent ressuscitat amb Crist en el baptisme, som cos de Crist. Es a dir Església.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

9 - La figura de Darwin com a biòleg

L'any passat amb motiu del centenari de la mort de Darwin tots els diaris i moltes revistes dedicaren articles i dossiers a la memòria del gran biòleg que va fer avançar tan decisivament la teoria de l'evolució dels vivents. No cal dir que la majoria foren elogiosos d'acord amb la gegantina talla científica del naturalista anglès. Però, a l'hora de fer un balanç de les contribucions de Darwin a la ciència, aquestes lloances no han d'ésser obstacle per a emetre'n un judici just i equilibrat. I és el que intentarem fer aquesta setmana:

Sobre la selecció natural

Fou certament la gran troballa de Darwin. Era un mecanisme nou diferent del proposat per Lamarck (perfeccionament de l'òrgan pel seu ús) i amb fonament experimental: la selecció artificial feta per l'home per a obtenir noves races. Darwin va dir que l'explicació lamarckiana era pueril per no dir absurda. I tenia raó. Mentre que allò que ell proposava era consistent. I de fet fins avui dia tothom reconeix que la selecció natural és un gran factor de l'evolució. És a la llum d'aquest

factor que encara s'analitzen moltes qüestions de la Biologia actual.

Però... és l'únic? és suficient per a explicar que de quatre o cinc tipus d'animals provinguin tots els altres? Lleialment hem de dir que no! Ja en vida de Darwin hom li posà una objecció de caire matemàtic: un enginyer anomenat Fleming Jenkin, professor d'Edimburg, va escriure, el 1867 i després el 1870, contra l'eficàcia de la selecció natural per a donar raó dels canvis en una espècie: com que els caràcters dels progenitors es "barregen" en els fills, una variació favorable es diluiria i acabaria per perdre's en encreuar-se el que la posseís amb altres de la seva espècie: un blanc, per exemple, encara que presenti variacions selectives favorables, si va a una illa de negres no els farà tornar blancs per molts fills mulats que tingui; aquests en poques generacions acabaran per ésser absorbits pels negres, perquè de mig blancs passaran a un quart i a un vuitè... Aquesta objecció de Jenkin fou una espina que Darwin portà clavada tota la vida sense poder treure-se-la de sobre. Calia que les variacions es produïssin alhora en una quantitat

apreciable d'individus!

Avui dia que ja coneixem les lleis de la Genètica i l'aparició de "mutacions" sabem que la objecció de Jenkin no té tanta força, però encara demostra que els canvis que es produeixen per selecció natural resulten més lents que el que suposava Darwin.

I això porta cap a una altra dificultat per a la teoria darwiniana: la manca de temps. L'edat de la Terra és més curta que la que caldria perquè la lluita per la vida originés l'actual varietat d'espècies a partir d'uns pocs tipus vivents. En temps de Darwin els càlculs de Lord Kelvin i altres donaven al nostre planeta només entre unes desenes i un centenar de milions d'anys d'antiguitat, insuficients per al procés darwinian de l'evolució. Però tampoc ho arregla la xifra que ens dona la ciència actual, pràcticament segura, de 4.600 milions d'anys. No n'hi ha prou amb aquest lapse de temps per formar tantes espècies per la sola selecció natural!

Resumint: La selecció natural explica només l'evolució en part: és a dir la "microevolució", que és el canvi d'espècie dins d'un grup de vivents força semblants. una

"família", un "ordre", però no la "macroevolució", que és el pas d'invertebrat a vertebrat, de branquiat a pulmonat... Caldrà recórrer a altres mecanismes complementaris si és que la volem admetre!

La transmissibilitat de les característiques adquirides

Darwin no admetia el primer principi lamarckian que "l'ús d'un òrgan el perfecciona" (encara que, en honor de la veritat, hem de dir que, potser veient que la sola selecció natural no podia explicar-ho tot, va admetre la influència del medi ambient en les variacions dels sers vius, la qual cosa és acceptar en part aquest principi); però sí que tenia per vàlid el segon principi de Lamarck que afirmava la transmissibilitat dels caràcters adquirits. Què hi hem de dir? que es va equivocar! La ciència genètica ha demostrat que no és veritat (ja en parlarem la setmana que ve). De totes maneres podem disculpar el nostre saví del seu error, ja que al seu temps tothom admetia aquest principi sense discussió i eren totalment desconeguts les lleis de Mendel referents als factors hereditaris.

Però la figura de Darwin com a naturalista no s'acaba amb la teoria de l'evolució. Potser és més gran encara pels estudis que portà a cap en l'observació de la vida d'animals i plantes. Cal reconèixer-ho! Fem-li la justícia que es mereix. A més de les dues obres més conegudes, "L'origen de les espècies" (1859) i "La descendència de l'home" (1871), que contenen també moltes dades importants de biologia positiva, va escriure una monumental monografia sobre els crustacis cirrípedes, en quatre volums (1851-54), "La fecundació de les orquídies pels insectes" (1862), "Les plantes insectívores" (1875), "Els efectes de la fecundació encreuada en el regne vegetal" (1880), "El paper dels cucs de terra en la formació de l'humus vegetal" (1881)... i altres estudis encara, que el consagraren com a naturalista de gran finor d'observació. En una carta escrita el 1838 havia dit: "Jo he nascut per a ésser naturalista", i tenia raó; en aquest camp ningú no pot discutir que té un lloc distingit en la història de la ciència.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Teologia

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

S'OFEREIX

secretària de direcció.
INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament,
encarregada d'una botiga,
relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques
matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mercantil.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa, etc.
INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, costos,
control de gestió i coneixedor
temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb públic.
INEM 20.758.352.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció.
INEM 20854001.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

GERENT

Amb experiència. Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

Contracte mercantil.

ASPIRANT

Amb estudis administratius.
INEM 80923.

DEPENDENT BOTIGA TÈXIL

O gestió carrer i despatx.
INEM 21.472.631.

ESTUDIANT ECONÒMIQUES.

Experiència en redacció, cobor,
calculadora i mecanografia.
INEM 134.137.

EXPERIÈNCIA.

En taquí-mecanografia,
amb domini calculadora.
INEM 2.179.

PERIT INDUSTRIAL TÈXIL

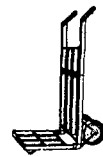
amb experiència
INEM - 16.936.739.

Gerents interessats en
alguns candidats truqueu
a l'Associació Cristiana
de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.

Varis

ADMINISTRATIVA.

Preferible mitja jornada.
INEM 39.310.107.

CARRETONS
metàl·lics, extens
assortiment.
J. PLANAS
Princesa, 53 - Barcelona-3
Telèfon 319 71 84

INFERMERA

Tindria cura de malalts durant la nit. Especialitzada 3.ª edat. Tel. 214 65 60. Amb contestador automàtic.

RUIXADORS
per vinyes, fruiters i horts
J. PLANAS
Princesa, 53 - Barcelona-3
Telèfon 319 71 84

Llibres, eines i material per jardineria i horticultura

ES BUSCA PIS

Gran o torre en la zona de Sant Gervasi. Per a residència juvenil.
Referència núm. 2.006 de CATALUNYA CRISTIANA.

Vendes

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANIER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU. LINIA

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

MES SETMANES

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on., Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.

Si som els que molts lluitem per la Justícia seran molts els que tindran Pau.

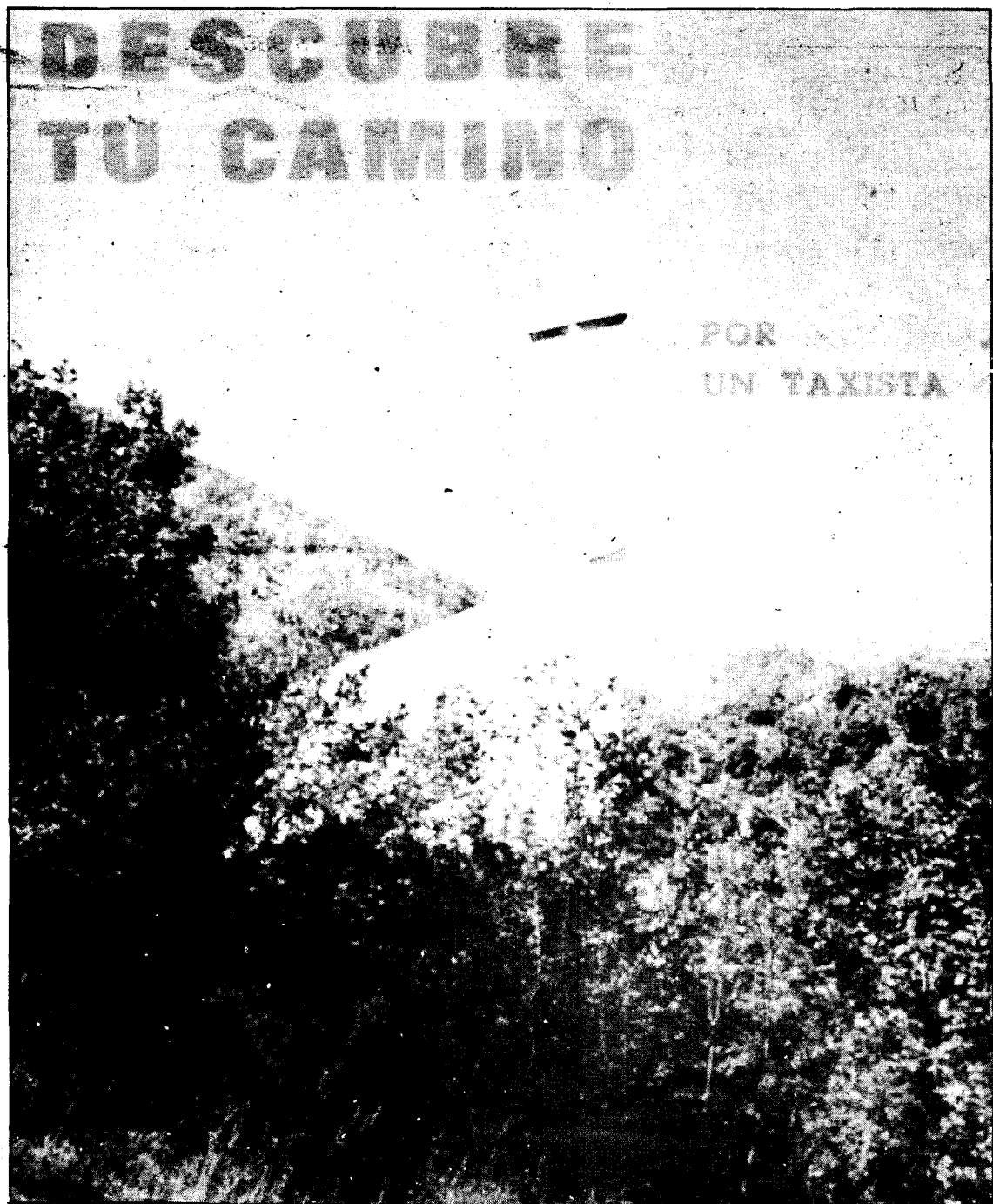
Si vols informar-te, adreça't a: JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneyra, 6, 10e.
Barcelona-2
Tel. 317 61 77

r els teus s, Senyor

vestir, en el caminar, en la formalitat de la nostra paraula, en la mirada neta i transparent, amb cara somrient no donant importància en res i menys en els defectes dels altres, penseu que tots tenim defectes, i que sols el mesquí i el no ningú, pot criticar els defectes del proïsme; la persona assenyada, en lloc de criticar els defectes del proïsme els minimitza i els oculta per que ningú ho sàpiga. El critiquejador se les dóna de savi, traient a rel·luir els defectes (moltes vegades imaginaris) dels altres, i ho fa pensant que així té més personalitat, quan en realitat, això li fa perdre la poca que tenia.

En el llibre de l'Eclesiàstes, en el capítol 7, se'ns diu: "Val més un bon nom, que l'oli perfumat, i el dia de la mort que el dia del naixement".

POR
UN TAXISTA

Quan pot, va al camp
a la recerca
d'inspiració per escriure.

Aquest és un dels
llibres que ha
publicat aquest
taxista vigatà.

Text íntegre de la declaració col·lectiva de l'Episcopat sobre la despenalització de l'avortament

**"No pot sacrificar-se cap dret humà
i molt menys el de la vida"**

El secretari de la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Fernando Sebastián, presentà a la premsa la declaració col·lectiva de la XXXVIII Assemblea Plenària de l'Episcopat sobre la despenalització de l'avortament, document que ha estat aprovat per 72 bisbes espanyols sobre 72 votants. Aquest és el text íntegre de la declaració:

1 Davant la iniciativa governamental d'enviar a les Corts un projecte de modificació del Codi Penal que incloïa la despenalització parcial de l'avortament i el consegüent debat públic que tal iniciativa ha provocat, la **Comissió Permanent** de la Conferència Episcopal Espanyola publicà el 5 de febrer de l'any en curs una declaració sobre l'avortament i la seva despenalització. Reunits uns mesos després en assemblea plenària, els bisbes fem nostra i ratifiquem aquella declaració.

2 Amb aquesta nova declaració exposem una vegada més l'ensenyament, constant i unànim, de l'Església sobre l'avortament directament provocat. De "crim abominable" el qualifica el Concili Vaticà II. L'home transmet la vida, però no la crea ni n'és l'amo absolut. "La vida, doncs, ha de ser protegida amb la màxima sol·licitud des del moment de la concepció" (G.S. 51). Des de la fecundació de la mare, i en les successives etapes de la gestació ja existeix una vida humana diferent de la de la mare, encara que per ella hagi d'ésser sostinguda i protegida. Aquesta nova vida ha d'ésser respectada per si mateixa, independentment de les seves qualitats, de la seva utilitat i de les satisfaccions o contrarietats que pugui produir.

3 Ara volem sobretot tenir en compte una perspectiva molt concreta: la ineludible obli-

gació que pesa sobre l'autoritat pública de tutelar el dret a la vida. Encara que ens adrecem especialment als catòlics, vers els quals tenim peculiar responsabilitat, confiem que també ens escoltaran aquells que se senten compromesos en la defensa de l'home i del futur de la humanitat.

- Un problema moral no es pot sotmetre a enquestes.
- No és un afer privat, té dimensió jurídica i política.
- Cap dret humà pot ésser sacrificat a favor d'un suposat bé comú.
- Permetre l'avortament seria un creixent deteriorament de la consciència moral.
- Urgeixen serveis socials per a que ningú pugui sentir-se induït a l'avortament.

4 Existeixen en la societat contemporània els qui rebutgen l'avortament apreci al valor de la vida i també per respecte a la llei de Déu que prohibeix matar, però admeten, com a èticament acceptable, la seva despenalització. Tracten de justificar la seva

posició amb diversos arguments: Una legislació despenalitzadora no mana avortar; deixa a la lliure decisió dels interessats el fer-ho o no fer-ho. Aquesta despenalització estaria més en consonància, segons aquesta manera de pensar, amb el respecte a la llibertat de consciència de cadascun dels ciutadans i amb el pluralisme de concepcions ètiques que l'Estat ha de reconèixer. Amb això —diuen— no s'impediria a cap individu o grup el continuar afirmant, segons les seves conviccions ètiques i religioses, que l'avortament és una acció moralment reprovable. Amb la despenalització de l'avortament es tractaria únicament de despullar-lo, total o parcialment, de la qualificació jurídica de "delicte".

5 Enfront a aquesta forma de plantejar el problema de l'avortament com a un afer parti-

cular i privat, exclusivament reservat al judici de la consciència ètica i religiosa dels individus i dels grups, nosaltres pensem que la mateixa despenalització de l'avortament, en la seva dimensió jurídica i política, constitueix, per la seva pròpia naturalesa, un problema ètic del qual no poden desentendre's els legisladors en la societat civil.

6 Jutgem la despenalització de l'avortament a la llum no solament de l'ètica cristiana, sinó també de la llei natural, les exigències fonamentals de la qual pot captar la consciència humana i fins i tot van reflectint-se històricament en expressions jurídiques i morals que culminen en el reconeixement universal dels drets humans, entre els quals sobresurt el dret a la vida. "L'Espirit de Déu, qui amb meravellosa providència dirigeix el curs del temps i renova la faç de la terra, està present en aquesta evolució" (G.S. 26).

7 L'Estat de Dret, forma en la qual aspira estructurar-se avui qualsevol Estat, cerca el seu objectiu, la realització del bé comú, defensant i tutelant els drets de la persona humana, com internament constitutius del mateix. No pot sacrificar-se cap dret humà i molt menys el dret a la vida a favor d'un suposat bé comú.

8 Les mateixes exigències del bé comú i la naturalesa del dret a la vida postulen de l'Estat la seva protecció activa i eficaç. Si s'admetés una excepció en tal obligació, com ho seria la despenalització o, el que és el mateix, la permissió legal de l'avortament, encara que limitant-la a alguns casos concrets, l'ordenament jurídic de l'Estat inclouria la facultat, legitimada per la llei, d'atemptar contra la vida del ser humà més indefens i innocent.

Quan es tracta de la protecció jurídica de la vida d'un innocent, no hi cap la inhibició de l'Estat; o prohibeix eficaçment qualsevol

atemptat contra ella i per tant, el sanciona, o el permet legalment.

Les conseqüències d'aquesta permissió legal afectarien els mateixos fonaments humans i ètics de la convivència cívica, ja que, d'aquesta manera, s'introduiria un procés de creixent deteriorament de la consciència moral i un creixent depreciació de la vida humana, sobretot dels més dèbils i indefensos.

9 L'Església és conscient que encara no hem arribat, ni pràcticament ni teòricament, a treure totes les conseqüències que s'haurien de deduir del respecte que reclama el dret a la vida. Són prova d'això les guerres generalitzades, el terrorisme, les tortures, la fam i qualsevol amenaça contra la vida humana. Però el fet que no se'n treguin totes les conseqüències de l'esmentat principi no justifica que el dret a la vida, tan clarament implicat en el tema de l'avortament, pugui enfosquir-se, ignorar-se o negar-se.

10 La responsabilitat moral dels qui hagin de prendre decisions favorables a una legislació permissiva de l'avortament no pot disculpar-se apel·lant a l'exigida solidaritat o disciplina del grup polític al qual es pertany. No es pot pressionar la consciència dels responsables de la gestió pública exigint d'ells comportaments contradictoris quan estan en joc els mateixos valors: defensar la vida en uns casos i establir excepcions legals d'aquesta defensa en altres. És, si més no, paradoxal que les lleis d'un Estat democràtic puguin portar a la destrucció dels valors fonamentals que sostenen la mateixa convivència democràtica.

11 Però no n'hi ha prou amb una repulsa merament doctrinal i ètica de l'avortament i de la seva despenalització. Qui amb això s'accontentés es faria sospitos, parlant en general, d'una consciència deshonest i, posar, de manipulació ideològica. Un sincer rebuig de l'avortament comporta el compromís, individual i col·lectiu, de treballar a favor dels canvis necessaris, personals i socials, per a que l'avortament deixi de ser una sortida i una temptació. Les precàries condicions econòmiques en que viuen moltes famílies, particularment a causa de l'atur, poden empènyer, donat el generalitzat ambient de permissivitat moral, a facilitar acudir a l'avortament. Com a cristians no podem acceptar una societat insolidària que avalua més la tècnica que l'home. La productivitat i el lucre que la dignitat de la persona humana.

12 Urgeix, a més, una educació moral de nens i joves que ajudi a integrar la sexualitat en l'amor i la procreació segons la llei de Déu. A això caldria afegir-hi la informació i educació dels matrimonis, en una recta paternitat responsable, la comprensió i ajuda a les mares solteres, el fer fàcil l'adopció...

13 Hem de fomentar l'apreci a la vida per si mateixa, malgrat les debilitats i malformacions que puguin afectar-la, educant, particularment a la joventut en aquest apreci per la vida i la pau, no condicionat per allò que és útil i agradable. Un dels objectius principals de la comunitat catòlica en els pròxims anys haurà de ser la seva contribució a la maduresa espiritual i moral de la consciència històrica, a fi que aquesta no retrocedeixi en l'eficaç defensa dels drets humans, sense exceptuar-ne cap.

14 Amb humilitat volem fer un servei a la vida de l'home, creat a imatge i semblança de Déu i cridat a viure amb Ell per sempre. Vulgui el Senyor, autor i font de la vida, que el respecte a tan sagrat do augmenti i es faci fort entre nosaltres.

Madrid, 25 de juny del 1983

ANY SANT A ROMA

Del 18 al 26 d'agost

Visitant Roma, Florència, Assís, Siena, Pisa i Niça

Informació i inscripcions:

VIE

VIAJES INTERNACIONAL EXPRESO

Departament religiós - Rambla Catalunya, 11
Telèfon 302 45 08 - BARCELONA-7

En l'Any Sant de la Redempció

"Ha mort un home"

ZARAGOSSA.— Plaça de les Catedrals. Un grup d'adolescents conversen. Lluny, de sobte, comença el ritme gravíssim dels tambors: processó de Divendres Sant. La conversa s'estronca. Plaça i Ciutat senceres tenien un silenci incomparable, inhabitual, no hi havia cap remor de tràfic. Els tambors s'acostaven molt lentament, i ells definien, doncs, l'espai: un espai molt llarg i molt ample. No penseu —ni de bon tros— en el so dels tambors militars: no hi ha res que els sigui comparable. Si tenien la seriositat de les campanades a mort, no en tenien però la discreció: eren un clamor. Un clamor poderós i alhora trasbalsador. Un d'aquells nois, corpès, va sentir que li neixia de dintre aquesta certitud: "han mort un home!"

Un clamor poderós, però contingut: acompassat. L'aire passava fred com una ganiveta: i un batalló immòbil de xiprers —davant d'una gran creu de pedra—, esgarriats, gronxaven els cimsells, com si fossin cecs a qui parléssiu que el cel, suara blau i daurat, ja s'ha tornat violaci profund.

Potser fou llavors que, per primera vegada, em vaig fer aquesta pregunta que encara avui em commou: ¿Com és possible que la Redempció vingués a l'home mitjançant el crim més gran que ha comès mai l'home?

Memòria del present

Els cristians tingueren, des d'antic, la consciència clara de transmetre —i acceptar— el missatge més "increïble" que l'home ha transmès. I potser això guarda relació amb aquella pregunta pertorbadora. Tanmateix, noteu, primer de tot, que, si el missatge resulta tan i tan d'"increïble" és, òbviament, perquè es presenta com a literalment-veridic: un fet històric. I, d'altra banda, com més "increïble", tant més incondicional l'adhesió que pretén —i obté.

El Cristianisme va proclamar —dinou segles abans que els seus contradictors més aferrissats— que "Déu és mort".

Commemorar no és, per al cristià, fer memòria del passat. Tota commemoració cristiana es funda en Crist Déu i home veritable: Ell enllaça l'eternitat i el temps en unitat viva. Mes l'eternitat no és pas un temps llarguissim, que durés sempre, sinó exactament el contrari: un present sense passat ni futur, el Present absolut.

Com a Déu, Crist posseeix l'eternitat; com a home, pertany al temps. Heus ací perquè tota commemoració és **memòria efectiva del present**: i aquesta presència efectiva, i actuant, de l'etern en el temps és de l'essència del sagrament. En referència a l'eternitat, el temps cobra un nou sentit, superior a la mera actualitat del present.

Ara que tot just s'és obert el mil nou-cents cinquanta aniversari de la Redempció de l'home, Any del gran Jubileu i de la Reconciliació, potser convingui de parar-hi esment. Advertiu l'actualitat profunda de la pregunta: ¿Com pot ser que l'home se salvi, precisament en el seu més gran crim? Això és actual!

El crim ha estat poques vegades en la Història tan freqüent, ni tan fàcil, ni tan divulgat com ara. Paradoxalment, això significa, avui, una creixent sensibilitat davant d'ell i, alhora, una indiferència sense precedents; ha arribat a no ser "notícia", ha arribat a ser, en determinats casos, "tolerable". Contra aquest fet totes les il·lusions —il·lusions— del Progrés Indefinit

s'estavellen.

Quant al crim, no hi hagut progrés. Hi haurà perdó?

Doncs bé: aquella pregunta, ¿no podrà significar, per això mateix, que aquest és el segle més capaç d'obtenir la salvació i el perdó? Si més no, podem estar certs de que és el segle que més en necessita.

L'essència de l'ateisme

La salvació advinguda pel Gran Crim és la reconciliació de l'home amb Déu, el perdó total i, amb ell, la renovació de l'home. Justament allò que més necessitem els homes mil nou-cents cinquanta anys després del Fet.

La renovació total de l'home des de dintre de la Història és el somni de totes les utopies: especialment operatives des de fa tres segles, i encara més després de K. Marx.

Per tal d'exaltar l'home, el marxisme va prometre la supressió de l'alienació religiosa. Nietzsche, al seu torn, proclamà commogut que "Déu és mort" i n'extreia la lúcida conseqüència de que és l'home qui l'hauria de

substituir: tot assassinant Déu es faria "Superhome". I Sartre, finalment, ha volgut portar l'ateisme a la màxima coherència i radicalitat existencial.

Malgrat seu, aquests filòsofs no poden evitar que les afirmacions llurs només obtinguin el ressò que pretenen dins la consciència de l'home de civilització cristiana. Precisament perquè la mort de Déu en benefici de l'home és el gran missatge del Cristianisme. L'ateisme, així, només s'ha produït en la Història —ni s'hauria pogut produir— que dins del si del Cristianisme. Només el cristià pot comprendre complidament l'ateu.

"Ateisme dins del Cristianisme"? No. La coincidència tan sols és verbal: fóra un gran equivòc! Però aleshores tenim, en la seva rodona exactitud, l'essència de l'ateisme: la negació del perdó. La inacceptació del perdó perquè no es reconeix culpable o, si voleu, l'autoafirmació de l'home com a originalment innocent; que equival a l'afirmació de l'home com a origen de sí mateix (la formulació més rotunda, d'això, la devem a J.J.

Rousseau: coherentment, ell va substituir la noció de commemoració per la de progrés il·limitat, va remetre l'eternitat al futur indefinit: fundava així la utopia moderna).

Resumint: l'ateisme filosòfic —i pràctic— d'avui deixa l'home sense perdó perquè no el vol reconèixer culpable, i l'enfonsa en la desesperació perquè no el veu necessitat d'ésser salvat.

Nogensmenys, això és gairebé una demostració, per reducció a l'absurd, de que Déu existeix.

El perdó: Només Déu decideix

"Cal matar Déu perquè l'Home visqui", pensa Nietzsche. I ignora que això ja s'esdevingué completament. Ignora, encara més, que això és un impossible per a l'home. Com els fariseus zelosos, l'ateisme contemporani vol que mori un de sol "en benefici de tot el poble". Tanmateix, això no va passar ni en temps dels fariseus: no el varen matar ells. L'home no podia dar-se la salvació que necessitava. Es Déu qui l'hi donà, fent-se home. Ell podia acceptar la mort, perquè ho volia. Tot just a l'inrevés de nosaltres: que no voldríem morir i ho hem d'acceptar.

Crist ho afirma taxativament: ningú no li lleva la vida, sinó que Ell l'entrega; perquè poder té per donar-la i per a recobrar-la.

Aleshores, el Gran Crim no va residir en l'assassinat (linxament, amb més exactitud, contra el veredict d'un jutge covard), no l'assassinat, sinó el rebuig: la voluntat —infinitament impotenta— de matar Aquell Qui perdonava els pecats.

L'ateisme contemporani, davant d'aquest Fet que polaritza la Història, és tan sols un dels elements del Drama del Calvari, per bé que essencial. Marx o Nietzsche són quasi anecdòtics: qui sap si un doctor de la Lleï?, qui sap si soldat penedit? Però l'acte de la suprema generositat de Déu no els volgué deixar fora: "Pare, perdoneu-los perquè no saben què fan": voldríem perdre amb les seves mans l'Únic que els pot salvar, però és un intent inútil. Es Ell qui decideix. No el poden matar, és Ell qui ha entregat la seva vida per nosaltres.

L'ordre és l'invers del que a vegades ens pensem: el nostre crim ens hi ha fet tan "amables", que ens ha estimat fins el límit de donar-nos la seva Vida.

Santiago A. Fernández Burillo
(Catòlic de Filosofia)

Al·lèrgies

Asma, rinitis i rinoconjuntivitis, èczemes, dermatitis i urticàries són juntament amb els rebuigs de medicaments i aliments, les malalties més freqüents que afecten a un vint-i-dos per cent de la població espanyola (majors de quinze anys); és a dir, sis milions de persones, dels que 3,8 milions són dones i 2,2 milions homes.

Aquestes dades —per elles mateixes importants— es poden conèixer gràcies a un interessant estudi sociològic que té com a fita la redacció del "Libro blanco" sobre l'al·lèrgia. S'ha pogut realitzar sota el patrocini de la Societat Espanyola d'Al·lèrgia i Immunologia, que presideix el doctor Cirtada Macías. D'aquesta xifra apuntada, aproximadament un tretze per cent perd una mitjana de

dotze jornades de treball a l'any, fet que es tradueix en un cost de 8.600 milions de pessetes solament per aquest concepte, sense tenir en compte despeses de medicació, assistència sanitària, desplaçaments i xifres en el pit, que declaren patir-los el quinze per cent dels entrevistats (la mostra ha totalitzat 3.000 entrevistes a població general major de quinze anys, escollides a l'atzar; 600 entrevistes a metges generalistes i internats i 400 entrevistes més a especialistes al·lèrgics), picors o ronxes a la pell dinou per cent, èczemes deu per cent, i refredat d'ulls i nas trenta tres per cent. Però hi ha una altra dada significativa: i és que solament la meitat de la població que tenia aquests símptomes s'havia declarat al·lèrgica.

Això permet suposar que no existeix un diagnòstic adequat —molts no sofreixen en realitat al·lèrgies— i que apareixen moltes més al·lèrgies entre els que no s'han declarat afectats.

Però, a més, els especialistes entrevistats consideren que les malalties al·lèrgiques estan mal tractades. Aquesta opinió negativa és precisa en torn a l'assistència metgesanitària, en la que el problema fonamental és —segons aquesta enquesta— l'escassetat d'especialistes i els pocs serveis hospitalaris existents, així com la nul·la assistència primària. També s'incideix en el camp de la investigació, de forma negativa i, sobretot, en l'escassa docència per a l'especialitat en les Facultats de Medicina.

J.M. Fernandez

En record de mossèn Cinto

"Avant, ciutat dels comtes"

"Ai boscos, de Vallvidrera!
quines sentors m'heu donat!
Tenia el mar al darrera
i al davant el Montserrat,
i als peus els llocs del Poeta
que ja és a l'Eternitat."

JOAN MARAGALL

Fou el primer diumenge de maig del 1883. Sota les superbes voltes gòtiques del palau de la Llotja de Mar barcelonina. És la vint-i-cinquena Festa dels Jocs Florals. Presideix —com en la primera, del 1859— l'il·lustre pròcer En Manuel Milà i Fontanals, amb els insignes prohoms, Antoni de Bofarull i Víctor Balaguer, al consistori. Enmig d'un fervorós ambient, s'adjudiquen els premis ordinari —Flor Natural, Viola i Englantina— a l'Apel·les Mestres, l'Artur Masriera i Franquesa i Gomis, respectivament. Tot seguit es concedeix un premi extraordinari (la Rosella de Plata oferta per la Redacció de la "Revista Literària") a Mossèn Cinto, per la seva Oda "A Barcelona". Poc temps després, l'Ajuntament de Barcelona, que presidia llavors l'eximí patrici, Rius i Taulet, atorga la Medalla d'or de la Ciutat al gran poeta, i acorda fer una edició de cent mil exemplars de l'Oda, per tal de donar-la a conèixer, especialment als nois de les escoles públiques.

Hom diu que, una tarda de maig, Mossèn Cinto pujà la carena del serrat de Vallvidrera, amb un grup d'amics. I allí, a la vista de la Ciutat —"de riu a riu ja estesa"— confegí els primers versos d'aquesta formosa composició. Nosaltres, avui, volem imaginar el Poeta, dempeus dalt de la serreta, extasiat davant la immensa panoràmica urbana, copsant, com un visionari, tota la grandesa pretèrita, present i futura de la gran urbs: "Quan a la falda et miro de [Montjuïc seguda, m'apar veure't als braços [d'Alcides gegantí..."

Quan Mossèn Cinto donà a llum l'Oda, feia 23 anys que la reina Isabel II havia posat la primera pedra de la casa Gibert, arran de la futura plaça de Catalunya, inaugurant, d'aquesta simbòlica faïsc, el nou Eixample "Cerdà", i donant, de fet, el cop de gràcia al definitiu enderrocament del tercer i darrer recinte emmurallat:

"...tres voltes t'el cenyiren,
[tres voltes lo trencares,
per sobre el clos de pedra
[saltant com un lleó..."

...I romput el rònc i odiós cinyell, els nous planters de caserius s'anaren arreglant poc a poc, esbossant l'esplèndida quadrícula del novell Eixample. Els materials són sòlids: pedra viva de Montjuïc, on vetlla el mític Alcides:

"I al veure que traus sempre
[rocam de ses entranyes
per tos casals que creixen com
[arbres amb saó..."

El geni veu la muntanya, jueva com la mare engendradora de rocam, dins les entranyes de la qual s'infanten els nous edificis —modernistes o gaudinians— que bastiran aqueixa colossal trama i ordit de la ciutat creixent. Però l'expansió urbana no s'atura als límits relatius del perímetre "Cerdà": nous barris apareixeran en aquest indeturable avanç:

"I creixes i t'escampes; quan
[la planície et manca
t'enfiles a les costes doblant-te
[a llur jaient;
en totes les que et voltan un
[barri teu s'embranca
que, onada sobre onada, tu
[amunt vas empenyent..."

I la creixença, omplirà marges i camps, ofegarà torrents i arenys, assetjats els vells reductes rurals presidits encara pels antics masos i torres. El Poeta preveu ja un temps —el nostre— en el qual la colossal multiplicació urbana arribarà fins als peus de les serres veïnes. I ací, després d'un breu interrogant, l'estrofa visionària esdevé profètica:

"Geganta que tos braços avui
[cap a les serres
estens, quan hi arribis, demà,
[¿doncs què faràs?
Faràs com heura immensa que,
ja abrigant les terres
puja a cenyir un arbre del
[bosc amb cada braç..."

El gros de les modernes edificacions més avançades ha arribat ja fins la base del cinyell divisor: Collserola, Sant Pere Màrtir, els Agudells, Les Roquetes... Les avantguardes de l'exèrcit de titans de ciment i ferro planten cara a la muntanya astorada...

Verdaguer canta una Barcelona gran, opulenta, repleta de vitalitat, exuberant de gloriosa història, però també disposada de fe, de la fe tradicional i immarcescible, simbolitzada en la Bandera de Santa Eulàlia, en el Cavaller Sant Jordi, en l'Estel de Cervelló...

"...entre tallers i fàbriques té
[campanars i agulles
com dits que entre boirades
[de fum signen lo cel..."

I en un magnífic seguici d'estrofes glossa els temples i capelles barcelonines, bastides al voltant de la Seu, basílica senyera, que enarbola la insígnia suprema de la Santa Creu. En aquest punt, s'abranda la imaginació poderosa del poeta, el qual evoca la figura del rei En Jaume, parlant per boca dels cloquers del gran temple gòtic: "Amb un mantell de pedra nuat [amb gòtics llaços l'abriga alçant als núvols sos campanars la Seu; ...i com si fos Don Jaume que [ajeca al cel los braços apar que se n'esbombe sa [atronadora veu..."

I el crit del Conqueridor és com un toc vibrant de clarí, com una ordre de marxa, de combat, que commou fins els fonaments de la urbs. Diríeu que el gran monarca d'Aragó, desvetllant-se del seu repòs etern, redreçant la testa dins el profanat sepulcre, clamava Barcelona a través dels segles... I al conjur de la veu del poderós senyor, retronant sota les esberlades voltes de Poblet, s'estremien les cendres dels "Ataülfos, Jofres, Borrells i Berenguers"... com si la consigna tramesa pel gran cabdill, reflectís en un rampell de vida als cossos dels il·lustres senyors que dugueren sobre el pit les Barres de Catalunya i Aragó:

"Avant, ciutat dels Comtes,
[de riu a riu ja estesa,
avant fins on empenyi ta nau
[l'Omnipotent..."

I el missatge simbòlic del rei En Jaume és aparellat com a digne epíleg de l'Oda. Una glossa brillant de les virtuts avials de la Ciutat, tan ben lloada per en Cervantes; la fe, la caritat, el geni, la indústria, l'art, els herois de la terra, els Jocs Florals... Barcelona viu de cara al futur, tal com correspon a un poble pròsper i dinàmic. Conjugant el seny raïal amb l'esperit d'empresa, de progrés i de lluita. No pot aturar-se ni retrocedir; però no ha d'oblidar tampoc son passat gloriós:

"Lo teu present esplèndid és
[de nou temps aurora,
tot somniant fulleja lo llibre del
[passat..."

Les noves generacions han de retre homenatge a les gestes dels seus avis. Els homes de Barcelona, fidels al seu llinatge, treballen, lluiten, pensen... Però hi ha més. Arribem als darrers versos de l'Oda. Hem inventariat tota la grandesa de la Ciutat, que podríem dir gran-

desa de Catalunya. Ara resta, però, una consigna final, definitiva. Una consigna espiritual, imprescindible per al triomf ideal de totes les èpoques: "...mes creu, espera ora, qui enfonsa o alça els pobles [és Déu, que els ha creat."

Creure, esperar, orar. Fe, Esperança, Amor. Déu per damunt de tot. Una força que vagi més enllà que la creu dels campanars, al costat de les negres xemeneies, de les escoles, universitats, hospitals, laboratoris...

Verdaguer, de fet, no pot recordar cap parèntesi tràgic o negatiu: quan Barcelona, potser amb greu inconsciència, ha menyspreat la Creu, quan ha esdevingut la ciutat dels "carers enfangats amb sang", com li diu l'altre altíssim poeta, Joan Maragall.

☆☆☆

Han passat cent anys. Avui és un dia plujós de primavera. Cap al migdia, però, s'han obert unes clarianes en l'espessa boirada que plana damunt la ciutat. I els boscos de Vallvidrera —darrer "lloc del Poeta"— re-

ben un tímid rajolí de sol. Potser com en aquella tarda llagrimosa del 10 de juny del 1902, quan Mossèn Cinto expirava... La pinassa és ben xopa de pluja vora la vila Joana, voltada avui d'una quietud deliciosa. I ara fem camí amunt, retornant a la carena, la que guaita a la Ciutat. I ací, de cara al mar, —d'esquena al Montserrat, avui— volem evocar un altre lloc del Poeta. Vora'aquesta mar barcelonina, al costat mateix del fabulós gegant Alcides, convertit en roca, Barcelona hi vetlla un petit i entrañable espai. Lluny del brogit neguitós de la urbs, guarnit amb la verdor dels afuats xiprers, els baladres, els llorers de Vinyoles...

I el silenci d'ací és alegrament segur, per les xerradisses dels petits moixons, i algun crit de gavina, en vol suau damunt el coster baix del Montjuïc... Un lloc prop de la mar llatina, que llença ses besades de salabrosa escuma, a l'aguait de la tomba del Poeta, fent-li eterna companyia.

Josep Petit i Puigercós

DIMARTS, 2 D'AGOST DE 1983

FESTA MAJOR DE LA FELIGRESIA

JORNADA DE LA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS
titular i protectora de la nostra Comunitat parroquial

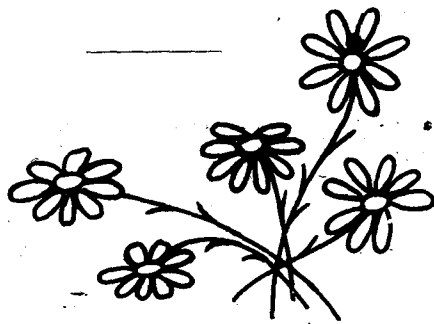
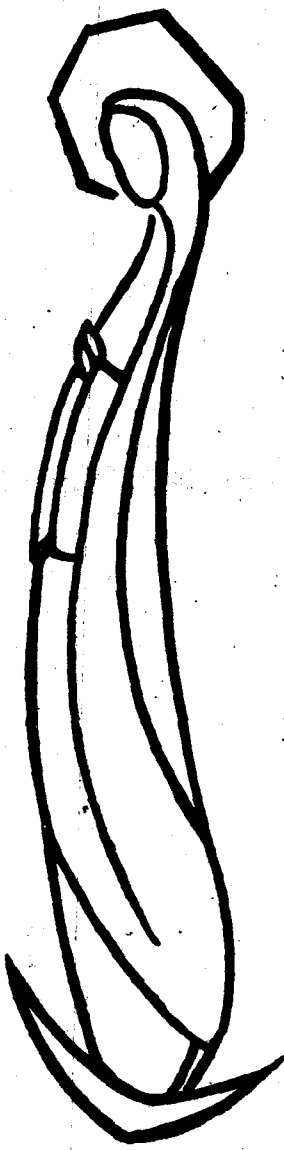
Ens hi preparem per a celebrar-la, invitant-hi a tots els nostres feligresos i devots de la Verge.

CELEBRACIONS

El Temple restarà obert per a ser visitat, des de les 8 a les 13 hores al matí, i de 5 a 9 de la tarda.— Recordem l'indulgència plenària concedida per l'Església i ja de segles anomenada de la "Porciócula", lloc on Sant Francesc aixecà l'humil Capella, per primera vegada, amb aquesta advocació mariana. Podrà lucrar-se en el nostre Temple durant tot el dia.

Es celebraran misses a les 8.30, 11, 12, 13 i 19 hores. A les 8 de la tarda, tindrà lloc una solemne "Concelebració Eucarística", participant-hi els sacerdots que estan al servei de la nostra Comunitat. Alternaran els cants, el cor parroquial amb els fidels participants. Predicarà l'homilia el Rvd. Dr. Joan Cascante, canonge de la Seu barcelonina.

Acte devocional: A les 7.30 de la tarda, resarem junts, el rosari marí a la Capella del Sm.

Barcelona. C/. Balmes-Valencia

La sardana i la dansa

Discografia

Bota els auspicis de l'Esbart Dansaire de Rubí i amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la cobla La Principal de la Bisbal acaba d'enregistrar "El Carnestoltes", obra pòstuma de Joaquim Serra escrita per a orquestra simfònica, que va ultimar el mestre Rafael Ferrer i que ha estat transcrita per a cobla per Agustí Cohí Grau.

Es tracta d'un disc que, de ben segur, serà doblement apreciat: pels afeccionats a la música de cobla, com a nova aportació discogràfica de reconeguda vàlua; i, en general, com a record de l'"any Serra" i com a penya d'una estrena en la qual la música d'aquest insigne autor va veure la llum a l'escenari del Gran Teatre del Liceu.

En la versió per a cobla d'"El Carnestoltes", de Joaquim Serra, enregistrada per La Principal de la Bisbal sota la direcció de Josep Rusiñol, la solemnitat i la riquesa romàntica de la versió simfònica deixen a l'ardiment, la mediterraneïtat i la catalanitat de la cobla, sense que perdin voïada els moments més aconseguits com l'enterrament, els vals o l'scherzo, i guanyant en propietat el tema general sobre les "Danses de Vilanova".

L'àlbum discogràfic editat per

l'Esbart Dansaire de Rubí es completa amb dues peces més del repertori d'aquest acreditat grup que dirigeix l'Albert Sans: la "Moixiganga" de Lleida, amb instrumentació del mestre Moreno Pallí i arranjament coral del mestre Cohí Grau, interpretada per La Principal de la Bisbal i l'Obrador Coral de Rubí, sota la direcció de Pere Burés; i "Les Gitanes" de Rubí, amb arranjaments de Jordi Núñez sobre un guió musical de Joaquim Serra, que ha enregistrat La Principal de la Bisbal sota la direcció de Josep Rusiñol. (Ref. Discophon-Ster.151).

Per altra part, podem avançar la propera aparició d'un disc que amb el títol genèric de "Sardanes a Reus" ha enregistrat la cobla Els Montgrins, editat pel Patronat per al Foment de la Sardana de Reus i Comarca amb motiu del seu vint-i-cinquè aniversari. Les sardanes que integren aquest àlbum que ben aviat estarà al·l'abast de tots els afeccionats són: "Reus 71", de Josep M.ª Baiges; "Dolç esplai", d'Antoni Planàs; "Reus", d'Emili Gaya; "Honorant Gaudí", de Tomàs Gil; "Reusenca", d'Albert Sanahuja; "Reus Ciutat Pubilla", de Francesc Juanola; "Els Gegants de Reus", de Marià Bataller; "En Peret Ganxet", de Josep M.ª Baiges; "La Plaça de les Garrofes", de Josep Jofré; i "Unes noies que jo sé", d'Antoni Planàs.

Crònica castellera

Amunt fins al cel, David!

Sigui aquesta crònica castellera, el nostre homenatge a un valent ananeta de la colla dels Nois de la Torre, en David Sánchez i Sánchez (a.c.s.), de nou anys d'edat que vestit de casteller ens va deixar al caure de un castell. La veritat es que per primer cop el nostre món casteller viu aquest lamentable fet. Malgrat tot, aprofito per a dir que totes les colles, cronistes, ananetes i totes les persones que vivim dia a dia els castells ens unim al dol dels seus familiars i al de la colla dels Nois de la Torre, encoratjant-los com a cristians a seguir endavant.

ACTUACIONS DE LES COLLES:

CASTELLERS DE VILAFRANCA: en pròpia plaça i concretament al barri vilafranquí de st. Julià, aixecaren aquests castells: **quatre de set, tres de set, tres de sis aixecat per sota i net, torre de sis neta i pilar de cinc.**

BORDEGASSOS DE VILANOVA: a la vila d'Esparraguera amb motiu de la celebració de la seva festa major, aquests cornpletaren en cercavila: **pilars de quatre, quatre de sis net, tres de sis aixecat per sota; ja a la plaça: torre de sis, quatre de set, inten de pilar de cinc i pilar de quatre per sota i portat al balcó.**

MINYONS DE TERRASSA: a Viladecaballs també celebren la festa major, aquests varen fer: **pilar de quatre, quatre de sis amb l'agulla net, tres de sis, net, torre de sis i pilar de cinc carregat.**

CASTELLERS DE TERRASSA: en pròpia plaça i varen aixecar **tres de quatre i torre de sis i pilar de cinc.**

CASTELLERS DE CASTELLDEFELS: també actuaren en pròpia plaça en motiu del I Festival Ecologista, aquests varen fer **castells de cinc nets i pilars de quatre.**

Eloi Roca

LITÚRGIA DE LES HORES (DIURNAL)

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Aquest volum recull els textos de Laudes, Hores d'entre dia, Vespres i Completes, segons l'ordenament actual.

Consta d'una part central i de tres apèndixs complementaris: A la part central hi figuren tots els elements de Laudes, Vespres, Hores d'entre dia i Completes, i als apèndixs els formularis dels Oficis de lectura de Nadal i del Triduum pasqual, les referències bíbliques de les lectures del leccionari biennal de l'Ofici de Lectura, i la salmòdia de l'Ofici de lectura de les 4 setmanes.

11 x 18 cms. - 1.849 pàgines paper bíblia
P.V.P. 3.875 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES ESPECIALITZADES, O A

EDITORIAL REGINA
Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Moda

Presentació de la nova Línia 83 de Pierre Cardin

Fa uns dies, a Barcelona se celebrà un acte molt important, a càrrec de Pierre Cardin, el gran creador francès, que com cada any, va reunir a tota la premsa especialitzada del nostre país, per parlar-nos en aquesta ocasió, de les seves últimes creacions en pell, sistema de promoció informal el qual a través d'una sèrie d'idees creades pel gran estilista francès, ens va demostrar la importància que perté el cuir ja que, com a base, obre sempre les seves col·leccions amb una selecció de models home/dona, realitzats en aquest noble material, cada dia més sol·licitat.

Aquesta temporada, Pierre Cardin, ens va presentar el cuir com a símbol de força, entre bel·lisme i futurista, a través d'unes peces formades per diverses caçadores de cuir negre amb gegantins colls d'embut immòbil, de forma arrodonida, amb cràters i cons sobre manigues a l'estil "Mad Max".

Quan a la seva línia de marroquineria, la presència de portamonedes, molt àmplia quan a concepte, va oferir una barreja

Línies molt avançades entre bèl·liques i futuristes, d'aquestes caçadores, presentades per Pierre Cardin dins de la seva col·lecció 1983.

d'idees molt variades, passant des del gran portamonedes propi per a la vida de la dona activa, funcional i de disseny ampli i còmode, al portamonedes més elegant que abraça diferents formes i tamanyes. Per a l'home,

Cardin ha dissenyat carteres y portamonedes per a totes les ocasions del dia i de la nit, avalats sempre pel bon gust que caracteritza a aquest creador.

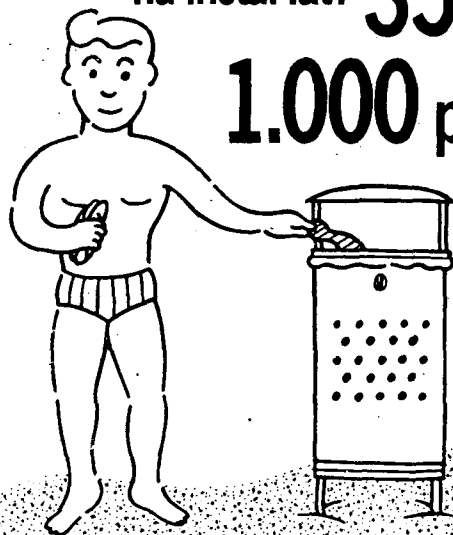
Maria José Ejarque

*Platges netes.
Estiu amb salut.*

El Departament de Sanitat i Seguretat Social, en col·laboració amb els Ajuntaments, ha instal·lat:

350 dutxes i 1.000 papereres

FEU-LES SERVIR

GENERALITAT DE CATALUNYA
Departament de Sanitat i Seguretat Social
Direcció General de Promoció de la Salut

Escacs

Per Jaume Mora

Jeroglífics

Per Rosa Collell

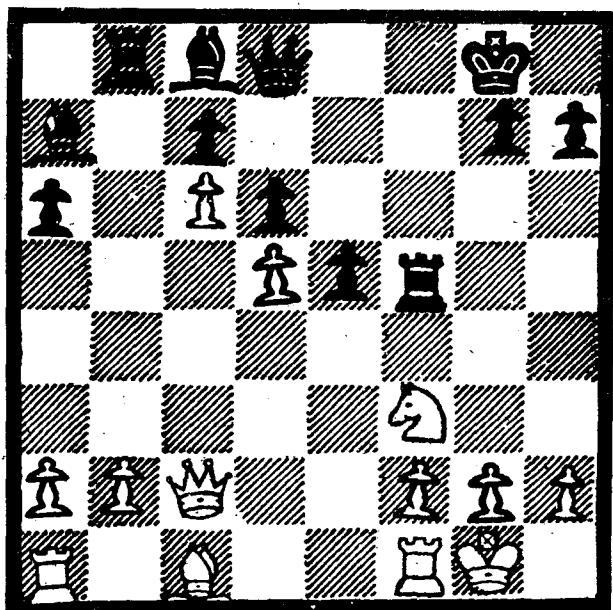
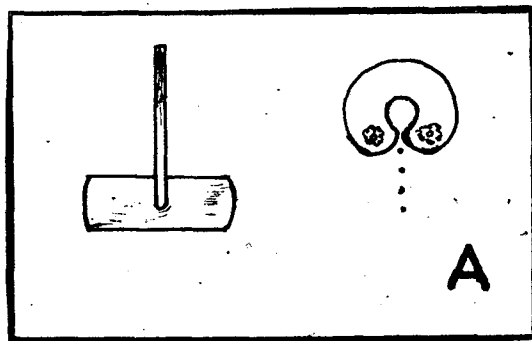

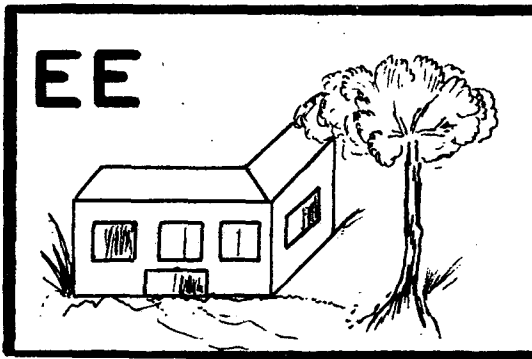
Diagrama 74

Negres juguen i guanyen

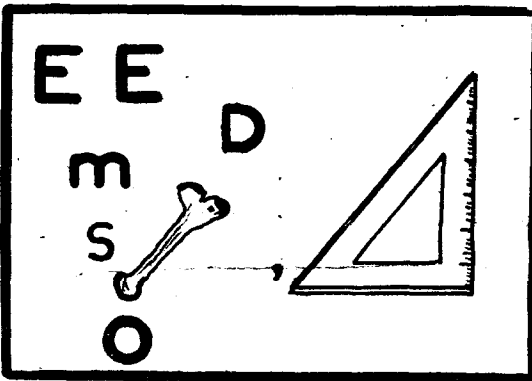
De bell nou són les peces llargues les que decidiran el joc. Els coets aviat sortiran.

1. Diu que també ve l'Anna...

2. ¿És capellà o què és?

3. ¿De què fa aquell noi?

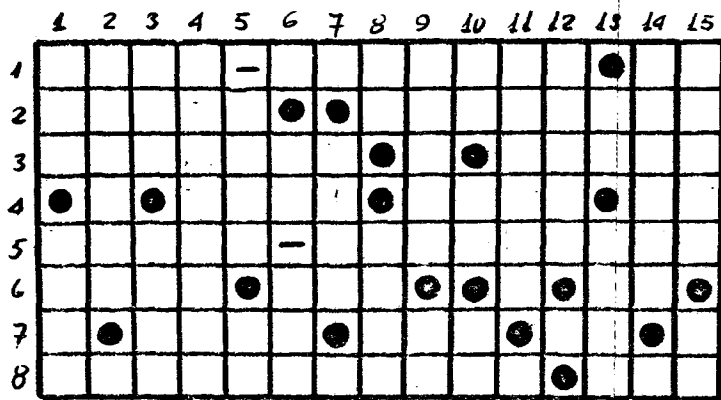
4. ¿Per a què és aquesta pastilla?

Encreuats

Per Rosa Collell

Horizontals

1.- Uns fulls que hi ha a les parròquies els diumenges. Llengua occitana. 2.- La part espiritual de l'home. Una Mare de Déu de molta fama a Andalusia. 3.- Una cosa o fet no explicable humanament. Consonant. Anaren. 4.- Consonant. Allà on es cou el pa, pastissos... (Al revés, nom que vulgarment es dóna als metges. (Al revés, metall. 5.- El bisbe de Girona. 6.- Consonant repetida. Llei universitària que s'ha retirat del parlament. Conjunció. (Al revés, lletres que es posen a algunes societats. 7.- Mil. Déu fals. Riu que neix a Ull de Ter. Sis. Vocal. 8.- Poblet on nasqué Mn. Cinto Verdaguer. (En castellà, vinya.

Verticals

1.- Una cosa que fa patir a

gran part de l'humanitat. Consonants. 2.- El que cerquem la gran part de les religions cristianes. Vocal. 3.- Flor heràldica. Necessari, d'utilitat. 4.- Tot consonants. 5.- Tot vocals. 6.- Cinc-cents. Dígraf català. (Al revés, pronom. 7.- U. Princep peruà. Consonant. 8.- Arbre. Automòbil. 9.- Nom d'una roba. Article. 10.- (Al revés, nom de consonant. Unes inicials que posen en

els discs de música. (Al revés, acabament d'infinitiu. 11.- Una cacera organitzada molt aparatosa. Consonant. 12.- Regió o nacionalitat tocant a Catalunya. Cinc. 13.- Acabament d'infinitiu. Cinc-cents cinquanta-quatre. 14.- Que imposa càrregues, despeses. U. 15.- Part important de la Missa. (Al revés, nota musical.

SOLUCIONS:

Escacs

1 Rb1-c2 Rh1-h2, 2 Rc2-d3 Rh2-h3, 3 Rd3-e4 Rh3-h4, 4 Re4-f5 Rh4-h5, 5 Ta8-f8 negres abandonen.

Solució al Diagrama 73

Encreuats

Horizontals: 1.- Full Diocesa. Oc. 2.- Fam. JTMF. 2.- Unitat. 3.- Lis. Utill. 4.- LMTFMTD. 5.- AEOE. OU. 6.- D. RR. IIE. N. Fören. 4.- T. Form. élag. 10. 6.- Jaime Campodon. 6.- TTT. LAU. 1. LS. 7.- M. Idol. Ter. VI. O. 8.- Folgueroles. 11.- Safarí. S. 12.- Aragó. V. 13.- Er. DLIV. 14.- Oners. i. 15.- Cànon. od.

Verticals:

Horizontals:

Jeroglífics

1. Massa colla. 2. És escolapi. 3. És mossó d'esquadra. 4. És per a dormir.

Filatèlia

Per Enric Graupera

El 6 d'octubre del 1961 el Vaticà commemorà el XV Centenari de la mort de Sant Patrici, amb una sèrie de 4 segells de 10, 15, 40 i 150 lires.

El de 10 lires, color ocre i verd gris, i el de 40 lires, color palla i verd fluix; presenten el mateix gravat: tomba del cementiri de Faughart d'Irlanda. El de 15 lires, color blau i bru, i el de 150 lires, blau verd i bru carmí, presenten també la mateixa il·lustració: Santuari de Sant Patrici a Loygh d'Irlanda.

Sant Patrici, Apòstol i Patró d'Irlanda, nasqué a Bri-

tània l'any 389, i morí en el 461.

Quan solament tenia 16 anys, fou fet presoner per uns pirates irlandesos que el vengueren com esclau. Pogué escapar-se i marxà a les Gal·lies, on fou deixeble de Sant German, a Auxerre; i per recomanació d'aquest, Sant Celestí i li confià la missió d'evangelitzar els irlandesos. Fou consagrat bisbe l'any 432, llavors passà a Irlanda i realitzà un treball molt fecund. Portà molta gent a la fe cristiana, fundà moltes esglésies, establint la seva seu a Armash.

DIUMENGE 31

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
SANTA MISSA
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.15 AQUESTA SETMANA
15.00 NOTICIES
15.20 ESTUDI ESTADI (I)
15.45 BELFI I LILLIBIT
16.15 FAMA
17.00 EL MÓN DEL TENNIS
17.30 MÓN SUBMARÍ
18.20 DIBUIXOS ANIMATS
18.45 BLA, BLA, BLA
19.25 PROXIMAMENT
20.00 LOU GRANT
21.00 NOTICIES
21.25 MEMORIA D'ESpanya
22.30 PAUL HOGAN
23.00 ESTUDI ESTADI (II)
00.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

14.30 PIRAGÜISME
17.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
18.00 ESTRENOS TVE: "Hágame una oferta"
19.40 TERRASSA D'ESTIU
20.40 ZARABANDA
21.10 EL CÓS HUMÀ
21.45 LLARGMETRATGE: "La Lola dicen que no vive sola"
23.30 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 MISSA
11.20 DOCUMENTAL
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CANTEN

DILLUNS 1

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 UN SEXT SENTIT
17.00 MICKI I DONALD
17.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.00 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 TELEFILM JOVENIL
19.30 MIRAR UN QUADRE
20.00 POBLE DE DEU
20.30 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.25 AMARGA VICTÒRIA
22.30 MUSICAL DES DEL REAL SITIO
D'ARANJUEZ
23.30 TELEDIARI
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 NOVEL·LA
18.15 LA CUCAFERA
18.45 MIRAMAR ESPORTIU
CIRCUIT ESTATAL

19.00 FLASH GORDON
19.30 EVOCACIÓ
20.00 AVUI EN LA 2
20.20 TELE-ESPORT
20.50 CURTMETRATGE: "USA Rider"
21.00 "SOLO CUANDO ME RIO"
21.30 EN PARALELO
22.30 EL MELODRAMA: "Odio y orgullo"
23.50 COMIAT

DIMARTS 2

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 TERENCI A LA FRESCA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 UN SEXT SENTIT
17.10 EL PARADÍS DELS ANIMALS
17.35 3, 2, 1... CONTACTE
18.00 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 UN MÓN PER A ELLS
19.30 NOMS D'AHIR I D'AVUI
20.00 ENCONTRES EN LLIBERTAT
21.00 TELEDIARI
21.25 EL SEU TORN
22.30 EL TREN DE LOS HUERFANOS
23.30 TELEDIARI
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 DOSSIER
17.45 24 HORES AMB...
18.30 RONDALLES
18.45 MIRAMAR ESPORTIU
CIRCUIT ESTATAL
19.00 FLASH GORDON
19.30 ROBINSON
20.00 AVUI EN LA 2
20.20 TELE-ESPORT
20.50 CURTMETRATGE: "Barbados"
21.00 HACIA EL AÑO 2000
21.30 FORTUNATA Y JACINTA
22.30 MUSICAL: "Rafaela Carrá en México"
23.30 GENT EN EL CEL
24.00 COMIAT

DIMECRES 3

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 CITA AMB...
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 UN SEXT SENTIT
17.10 EL LLANERO SOLITARIO
17.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.00 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 NOSALTRES
19.30 AQUEST SENYOR DE NEGRE
20.00 AQUESTA ES LA MEVA TERRA
21.00 TELEDIARI
21.25 SESSIÓ DE NIT: "Con los ojos cerrados". (1969)
23.30 TELEDIARI
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 PUNT DE REUNIÓ
17.30 MEMORIA POPULAR
18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.45 MIRAMAR ESPORTS
CIRCUIT ESTATAL
19.00 JAMIE Y LA LLANTERNA MÀGICA
19.15 EL CARRO DE LA FARSA
20.00 AVUI EN LA 2
20.20 TELE-ESPORT
20.50 CURTMETRATGE: "Islas Vírgenes"
21.05 FESTIVAL INTERNACIONAL DE TEATRO
22.00 ESTUDI OBERT
24.00 COMIAT

DIJOUS 4

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 CINQ CENTIMS DE CULTURA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 EL SEXT SENTIT
17.00 DABADABADA
18.05 CANTINFLAS
18.10 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.45 D'AQUI CAP ENLLÀ
19.40 L'ART DE VIURE
20.30 LA VIDA SECRETA D'EDGAR BRIGGS
21.00 TELEDIARI
21.25 BONA NIT
22.30 EN AQUEST PAIS
23.30 TELEDIARI
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMÓ. (Reposició.)
17.15 VOSTÈ PREGUNTA
18.15 PALLASSOS
18.45 MIRAMAR ESPORTS
CIRCUIT ESTATAL
19.00 FLASH GORDON
19.30 EL NOSTRE AMIC L'ESPANTA OCELLS
20.00 AVUI EN LA 2
20.20 TELE-ESPORT
20.50 CURTMETRATGE: "L'apprenti solaire"
21.00 TEMPS DE PAPER
22.00 CINE CLUB: Cicle Imperio Argentina: "La copla de la Dolores"
23.55 COMIAT

DIVENDRES 5

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PARLAMENT
14.00 TAULA DE SO
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 SESSIÓ DE TARDA: "Fuego médico". (1955)
18.00 BARRIO SESAMO
18.30 LAS FABULAS DEL BOSCO VERD
19.00 DINS DEL LABERINT
19.30 UN MÓN FELIZ?
20.00 DE PELICULA

20.30 VAL MÉS PREVENIR

21.00 TELEDIARI
21.25 MUSICAL
23.00 CRIBB
00.00 TELEDIARI
00.15 TESTIMONI
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 RAINBOW
17.05 ELS QUATRE FANTÀSTICS
17.30 FORMULA TV
18.00 TAUROMAQUIA
19.00 ELS RIVALS DE SHERLOCK HOLMES
20.00 AVUI A LA 2
20.30 LA CLAVE
00.15 COMIAT

DISSABTE 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

13.02 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 BIBLIOTECA NACIONAL
15.00 NOTICIES
15.25 DON GATO
15.55 PRIMERA SESSIÓ: "La conquista del aire". (1940)
17.10 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 EL FOLL MÓN DELS PALLASSOS
18.30 LA PANTERA ROSA
19.00 LA MAGIA DE LA DANSA
20.00 VOSTÈ PER EXEMPLE
21.00 NOTICIES
21.25 INFORME SEMANAL
22.30 DISSABTE CINE: "La familia bien, gracias". (1979)
00.30 COMIAT

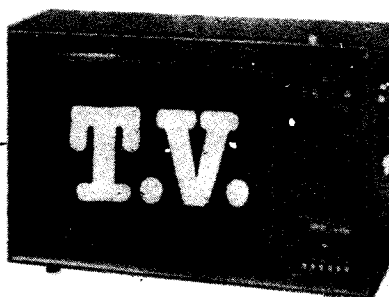
SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 LA CUCAFERA
11.00 PALLASSOS
11.30 A CAN 80
13.00 ALLÓ QUE EL TEMPS NO S'EMPORTA
14.30 RECURLL INFORMATIU
15.00 DR. CAPARRÓS, METGE DE POBLE
CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA HIPICA
19.00 LAS BRIGADAS DEL TIGRE
20.00 MUSICAL EXPRESS
21.00 FESTIVAL FOLKLORIC DELS PIRINEUS
24.00 COMIAT

Tele-crítica

"Su turno"

Programa de debat, sobre qualsevol tema, al qual hi són invitats pel presentador, moderador i director del mateix, Jesús Hermida, sis personatges relacionats d'una manera o altra amb el tema proposat; els quals, s'obliguen a acceptar la única regla de joc, que consisteix en acatar l'autoritat moderadora del director, qui, si bé per una part accepta, dintre del programa, la lliure opinió de qualsevol, no per això la fa seva, sinó que, al contrari, procura mantenir-se al marge d'uns i altres, concedint, això sí, a cada personatge participant, d'acord amb la mecànica del programa, i actuant amb la màxima equitat possible, el temps just que li correspongui, dintre del sistema de preguntes i respostes, impugnacions i rèpliques, propi d'aquesta mena de programes.

Poques vegades transcorre el programa en forma totalment amable. Si les opinions o posicions són enfrontades, les reaccions d'una o de les dues parts, poden esdevenir veritablement anàrquiques. Aleshores difícilment assolirà Hermida, dominar l'aldrull.

Però, per damunt del combat verbal, el moderador del debat, conserva el seu privilegi, reservat per al final del programa, de sol·licitar de cada un dels invitats, una última i definitiva resposta, sobre el tema proposat. A aquestes respostes, Hermida hi afegeix el seu particular punt de vista, com a cloenda del programa.

Altres vegades, les menys, el programa es presenta amb diferent format i característiques diferents. Es tracta, aleshores, més que de discutir sobre un tema, de dialogar amistosament amb un personatge especialment invitat. Els altres sis personatges, es converteixen automàticament en contertulis: aleshores, potser, les coses van millor. ¿Què diré de més? Que aquells que no encertaren en "el seu torn", facin un nou repàs a la seva escala de valors i que aquells que encertaren i oferiren una bona imatge de si mateixos continuïn fidels a la seva opció.

Joan Sans

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona-9. Tel. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

CONFIDENCIAL

ALS NOSTRES SUBSCRIPTORS, LECTORS I AMICS

de vosaltres diem

"Llegeixo amb molt d'interès 'CATALUNYA CRISTIANA'. Ha guanyat molt.

Us felicito a tots. Endavant!"

"CATALUNYA CRISTIANA no pot morir. De cap manera!"

"US FELICITEM CORDIALMENT PEL SERVEI QUE FEU A L'EGLÉSIA"

"SI US PLAU, AMICS, NO US CANSEU DE LLUITAR. 'CATALUNYA CRISTIANA' ES L'ÚNIC ÒRGAN DE PREMSA NETAMENT CRISTIANA QUE TENIM..."

"Receive my congratulations for your magazine 'CATALUNYA CRISTIANA', and my best desires that your work in pastoral job will increase copiously for the good of God's People..."

El que nosaltres patim

- El continuat augment del paper, de la impressió, dels materials.
- L'augment de les despeses generals: enviaments, distribució.
- L'onerosa servitud dels crèdits bancaris.
- La lentitud de certs cobraments.
- El no poder portar a terme una acció de promoció, ni augmentar les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA.

El que vosaltres i nosaltres podem fer

- Continuar fidels al nostre setmanari, donant-li solidesa i preparant-li nous horitzons.
- Buscar nous subscriptors (hi ha tanta gent encara que no la coneix), i establir nous llocs de distribució: parròquies, llocs de culte, etc.
- Renovar i abonar les subscripcions a temps (incloses les dels missioners)
- Els responsables dels llocs de distribució, pagar mensualment la factura.
- Essent la premsa en general deficitària i CATALUNYA CRISTIANA també, FER UN GEST DE SOLIDARITAT I DE SUPORT ENVIANT-NOS UNA APORTACIÓ ECONÒMICA.

CARDENAL-ARQUEBISBE DE BARCELONA

...Us prego doncs que us prengueu amb interès la crida que se us fa a renovar la vostra aportació generosa a CATALUNYA CRISTIANA, amb la certesa que contribuïreu a consolidar una obra apostòlica de la qual la nostra Església avui no podria pas prescindir.

Beneint-vos cordialment resto vostre en el Senyor:

† Narcís Jubany

El sotassinant domiciliat a
C/..... d.p. tel.
col·labora a la Campanya de Consolidació de "CATALUNYA CRISTIANA"

☐ enviant un donatiu a fons perdut per recolzar "CATALUNYA CRISTIANA".

● Inclou un taló nominatiu bancari per ptes. a càrrec del Banc/Caixa
Suc. de

● Envio gir postal n.º per Ptes.
..... de de

Signatura:

CORDIALMENT: GRÀCIES!

